

Aviisi

Jubileumnummer - Juhlanumero

Aviisi

10 jaar - 10 år - 10 vuotta

Inhoud – Sisältö

Van het bestuur	1
Johtokunnalta	1
Suomen suurlähetystön tervehdys juhlivalle Aviisille	2
De Ambassade van Finland feliciteert Aviisi	3
Een terugblik op 10 jaar Aviisi	3
Aviisi kymmenen vuotta	6
Twee landen, twee verenigingen	8
Kaksi maata, kaksi yhdistystä	9
Uit Aviisi Jaargang 1 (1992) nr. 1	11
Eroja suomalaisten ja hollantilaisten ajatustavoissa	13
Verschillen tussen Finnen en Nederlanders	14
Stenen en water als vrienden en vijanden	14
Ystäviä ja vihollisia	16
Käsintehty maisema	17
Door de mens gemaakte landschappen	18
Over 'lavertelu' en geouwehoer	20
Interview met Maisa van der Kolk	21
Finse evenementen in 2002 – Suomalaistapahtumat vuonna 2002	24
Maisa van der Kolk in haastattelu	26
Eeva Kriek-Tuovinen, suomalainen monitoimimainen	27
Eeva Kriek-Tuovinen, een veelzijdige Finse	29
Interview met Rens Bakker	31
Rens Bakkerin haastattelu	32
Interview met Bernard Westerman	34
Bernard Westermanin haastattelu	36
Interview met Nosje Heijbroek-Nikkilä	38
Nosje Heijbroek-Nikkilän haastattelu	40
Mededelingen – Tiedotuksia	42
Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita	47
Colofon	48

AVIISI Jaargang 11 (2002) nr. 5
AVIISI Vuosikerta 11 (2002) nr. 5
ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de vereniging Nederland–Finland
Tämä on Alankomaat–Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Van het bestuur

Beste **Aviisi** lezers,

U houdt het jubileumnummer^[1] van ons ledenblad in uw handen. Aviisi bestaat tien jaar! De inhoud van dit nummer staat geheel in dat teken. U leest de herdruk van het voorwoord van het eerste nummer, geschreven door de toenmalige voorzitter, Rune Frants. Vervolgens werpen hij, en zijn opvolgster Terttu Jansen-Heikurainen, een terugblik op de ontstaansgeschiedenis; en op de worsteling met de missie van het blad. En... wat betekent de naam 'Aviisi'? Bij het lezen komt u er wel achter!

Wij hebben een spiegelbeeld in Finland, de Nederlandse Vereniging in Finland. Onze huidige redactie heeft er contacten mee aangeknoopt. We worden gefeliciteerd door de voorzitter, Stephan Vermeulen. Lees zijn groet; ik ben benieuwd of u ook een glimp opvangt van de Hollandse koopman en van veel meer wat 'echt Nederlands' aanvoelt...

Enkele 'evergreens' van de afgelopen jaren zijn herdrukt. Daarmee bedoel ik artikelen over onze geliefde onderwerpen, namelijk: de vergelijkingen tussen de landschappen, de taal en de zeden en gewoonten in Nederland en in Finland. Altijd vermakelijk, onderhoudend, leerzaam en ontroerend.

Wij bestaan als vereniging omdat wij, leden, ieder op persoonlijke wijze, banden hebben met deze twee landen. Deze banden vieren wij nu in het bijzonder, bij monde van vijf personen, die zich in de loop van hun leven hebben ontwikkeld tot goede verstanders van de beide landen en de beide culturen. We hopen daarbij iets van de verscheidenheid te laten zien van de wegen waarlangs de ontdekkingsstocht tussen Finland en Nederland zich kan voltrekken.

Ergens bij deze vijf mensen werd een snaar geraakt en dat ging resoneren; dat hebben zij gemeenschappelijk. Versta mij goed: wij hadden veel meer mensen aan het woord willen laten, maar de omvang van dit blad legde ons beperkingen op. Uit de grote kist met juwelen hebben we slechts enkele uitgelicht!

Irma Schoemakers-Salkinoja

Johtokunnalta

Hyvät **Aviisin** lukijat,

Kädessäsi on jäsenlehtemme juhlanumero^[2]. Aviisi täyttää kymmenen vuotta! Tämä numero on kokonaan omistettu 10-vuotisteemalle. Rune Frantsin, silloisen puheenjohtajan, ensimmäiseen numeroon kirjoittama tervehdys löytyy tästä lehdestä. Seuraavaksi hän ja seuraajansa Terttu Jansen-Heikurainen luovat katsauksen lehden vaiheisiin; painiskelusta lehden suunnan ja roolin kanssa. Ja tosiaan... mitä nimi 'Aviisi' tarkoittaa? Lukiessa se löytyy!

[1] De eerste jaargang van Aviisi bestond slechts uit één nummer. Dit nummer, Aviisi Jaargang 11(2002) nr.5, verschijnt nu precies tien jaar later.

[2] Aviisin ensimmäisenä vuotena ilmestyi vain yksi numero. Käsillä oleva Aviisi 2002-5, 11. vuosikerta, ilmestyy tasan kymmenen vuotta myöhemmin.

Peilikuvamme Suomessa on "Alankomaat-Yhdistys". Lehtemme toimitus on solminut sen kanssa yhteistyösuhteet. Puheenjohtaja, Stephan Vermeulen, on lähettänyt meille onnittelut. Olisin utelias tietämään löydätkö vilauksen hollantilaista kauppamiestä tai muutakin 'aito hollantilaista' hänen tervehdyksestään...

Muutama 'ikivihreä' on painettu uudestaan. Tarkoitan tällä mieliaiheitamme, vertailuja Suomen ja Alankomaiden maiseman, kielen, tapojen ja kulttuurin kesken. Aina hauskaa, riemastuttavaa, opettavaista ja liikuttavaa.

Yhdistyksemme perustana on jäsentemme - kunkin omalla tavallaan - pitämät henkilökohtaiset siteet näihin kahteen maahan. Olemme pyytäneet viittä henkilöä kertomaan siitä miten heidän siteensä kehittyivät elämäkoulussa, jossa heistä tuli molempien maiden ymmärtäjiä. Hyvin erilaiset ovat heidän tekemänsä löytöretket Suomen ja Alankomaiden välisiin suhteisiin. Yhteistä heille on se että jossakin soi sävel joka heitä kosketti.

Muistutan tässä, että olisimme mielellämme haastatelleet monia muitakin ihmisiä, mutta lehden sivumäärä asetti rajat. Saatoimme ottaa jalokivikirstusta vain muutaman kiven esiin katseltavaksi!

Irma Schoemakers-Salkinaja

Suomen suurlähetystön tervehdys juhlivalle Aviisille

Suomen suurlähetystön henkilökunnan puolesta haluan esittää lämpimät onnitteluni kymmenvuotiaalle Aviisille. Kymmenvuotias ei yleensä ole vielä ihan aikuinen, mutta Aviisi on poikkeus. Se on hyvin ja raikkaasti toimitettu monipuolinen julkaisu, joka täyttää erinomaisesti tehtävänsä Alankomaissa olevien suomalaisten ja Suomen ystävien yhdysiteenä. Olen ollut Alankomaissa vasta vuoden, mutta olen jo ehtinyt kerätä Aviisista talteen useita minulle tärkeitä kirjoituksia.

Aviisin kymmenvuotiskauden aikana on Euroopassa tapahtunut paljon. Kaksi asiaa vaikuttaa erityisen voimakkaasti Alankomaat-Suomi Yhdistyksen ja siten myös Aviisin toimintaympäristöön. Ne ovat Suomen liittyminen Euroopan Unioniin ja tietotekniikan räjähdysmäinen kehitys. EU-alueella suomalaiset ja myös hollantilaiset liikkuvat työn perässä nopeasti paikasta toiseen. Perhe jää usein kotimaahan tai oleskelee asemamaassa vain lyhyen aikaa ennen seuraavaa muuttoa. Toisaalta Internet ja kännykät poistavat kotimaan kaipuun tehokkaasti, kun kotimaa on joka paikassa läsnä. Tämän liikkuvan joukon saaminen yhdistystoiminnan piiriin ja Aviisin lukijoiksi on suuri haaste. Yhdistyksen jäsenmäärän viime vuosina tapahtunut varsin merkittävä lasku on ilmaus tästä muuttuneesta maailmasta. Uskon, että suunta on käännettävissä nousuun ja että Yhdistyksellä on siihen sekä kykyä että tahtoa riittämiin. Mitkään viestimet eivät voi korvata Yhdistyksen sosiaalista ja kulttuurityötä jäsenistönsä hyväksi. Suurlähetystölle Yhdistys on merkittävä yhteistyökumppani. Aviisi on myös meille tärkeä tiedotuskanava, jota netti ei korvaa.

Suurlähetystö toivottaa sekä Aviisille että sen 'emoyhdistykselle' pitkää ikää!

Pekka Säilä, Suurlähettiläs

De Ambassade van Finland feliciteert Aviisi

Namens het personeel van de Ambassade van Finland wil ik mijn hartelijke felicitaties doen toekomen aan de 10-jarige Aviisi. Een 10-jarige is over het algemeen nog niet helemaal volwassen, maar Aviisi is een uitzondering. Het is een goed en fris uitgegeven, veelzijdige publicatie, dat een goed communicatiemiddel is voor zowel de Finnen in Nederland als de vrienden van Finland. Ik ben pas een jaar in Nederland, maar ik heb al veel gebruik kunnen maken van voor mij belangrijke teksten uit Aviisi.

Tijdens het 10-jarige bestaan van Aviisi is er veel in Europa gebeurd. Twee zaken beïnvloeden heel sterk ook de Vereniging Nederland-Finland en dus ook Aviisi. Dit zijn het lidmaatschap van Finland van de EU en de snelle ontwikkeling van de informatietechniek. In het EU-gebied verhuizen de Finnen, en ook de Nederlanders, veel vaker van het ene land naar het andere als gevolg van het meer internationaal worden van de banen. De familie blijft vaak achter in het vaderland of verblijft alleen een korte periode in de standplaats, vóórdat er weer een volgende verhuizing plaats vindt. Het internet en de mobiele telefoon zijn erg belangrijke hulpmiddelen geworden tegen heimwee, omdat het vaderland daardoor veel dichterbij is gekomen. Het is een grote uitdaging om meer van deze mobiele groep mensen over te halen lid te worden van de Vereniging en dus ook binnen te halen in de kring van Aviisi-lezers. De daling van het aantal leden in de laatste jaren zou wel eens te maken kunnen hebben met deze veranderende wereld. Ik geloof dat de dalende koers weer teruggedraaid kan worden en dat de Vereniging daarvoor genoeg talent en doorzettingsvermogen heeft.

Geen ander communicatiemiddel kan het sociale en culturele werk van de Vereniging met betrekking tot haar leden vervangen. Voor de Ambassade is de Vereniging een belangrijk samenwerkingsorgaan. Aviisi is ook voor ons een belangrijk informatiekanaal, dat niet door het internet vervangen kan worden.

De Ambassade wenst zowel Aviisi als haar 'moedervereniging' een lang leven!

Pekka Säilä, Ambassadeur

(Nederlandse vertaling: Auli Snickers-Malinen)

Een terugblik op 10 jaar Aviisi

Twee voormalige voorzitters van de Vereniging Nederland-Finland, Rune Frants en Terttu Jansen-Heikurainen, die intensief betrokken zijn geweest bij het ontstaan van Aviisi, blikken terug. Rune was voorzitter in de tijd dat de eerste Aviisi verscheen en Terttu was bestuurslid. In 1995 heeft Terttu de voorzittershamer van Rune overgenomen tot 1998, toen zij werd opgevolgd door Irma Schoemakers. (red.)

Rune Frants:

Communicatie tussen het bestuur en de leden en tussen de leden onderling is één van de hoekstenen van een vereniging. Dat besef heeft altijd sterk geleefd in de Vereniging Nederland-Finland. Financiële en technologische randvoorwaarden bepaalden de vorm. In de jaren – 80 was het duidelijk dat een op een stencil gebaseerd zwart-wit informatiebulletin verouderd was.

In een samenwerkingsverband tussen de Vereniging, onder voorzitterschap van wijlen Rob Key, en enkele medewerkers van de afdeling Finoegristiek van de Groningse Universiteit, werd een grote stap genomen tot een modernisering van het bulletin wat resulteerde in het ontstaan van Finnmail. De ambitie was om door middel van deze eerste echte periodiek een hoog niveau op sociaal en cultureel gebied te bereiken; veel meer dan een informatiebulletin alleen. Enige tijd liep de goed verzorgde krant tot ieders tevredenheid. De eerste rimpels ontstonden echter toen er onenigheid ontstond ten aanzien van de inhoud en de eindverantwoordelijkheid. Uiteindelijk heeft deze problematiek geleid tot het staken van het uitgeven van Finnmail en was de Vereniging weer terug bij af: de informatiestencils.

Echter, de droom en de ambitie waren er nog. Finnmail vormde een uitstekende leer-schoon en een goede basis voor een nieuw initiatief. Het toenmalig bestuur, waarvan ik voorzitter was, ging niet over één nacht ijs. Uitgebreide discussies rondom missie, inhoud, kostenplaat, advertenties, redactie, naam, etc, hielden ons tot in de late uren bezig. Eén zaak stond vast: het zou een echte verenigingskrant worden met de eindverantwoordelijkheid bij het bestuur. De krant moest ook een naam hebben. Gebrek aan fantasie was er niet en de randvoorwaarden waren redelijk soepel, het moest makkelijk in zowel Finse als Nederlandse monden liggen en moest de doelstellingen van de Vereniging weergeven. De naam "Finnmail" kon eigenlijk niet bij deze doorstart. Als oerconservatief, kwam ik niet verder dan "SiniSilta". Wie nu echt met "Aviisi" op de proppen kwam, zal wel niet duidelijk worden; in mijn geest hangen de namen van zowel Terttu Jansen als Pekka Timonen. Hoe dan ook, het was niet moeilijk om het eens te worden. Aviisi is een oud Fins woord voor krant en wordt met kleine modificaties ook gebruikt in andere talen, inclusief in het Zweeds. Maar Aviisi betekent ook A5 en dit formaat was tegelijk in beton gegoten.

Bij de Algemene Ledenvergadering in 1992 werd het bestuursvoorstel unaniem overgenomen en was ons nieuwe verenigingsblad geboren; de naam was "Aviisi". Bij dezelfde vergadering meldde Andrea Svedlin zich als vrijwilliger om de lay-out te verzorgen. Werkzaam in de informatie/marketing afdeling van het museum Booymans-van Beuningen, en met veel moderne lay-out ervaring, hadden wij binnen enkele minuten één van de belangrijkste posities bezet. In overleg met haar werd de lay-out bepaald. Ik kon zelfs het door mijzelf ontworpen 'tulpenbladeren' logo, met de Nederlandse en Finse vlaggen erop, krijgen. Maar met de tekeningen van René Souweine, vaak toepasselijke meesterwerken, was de kaft pas echt af.

Het eerste nummer kwam tot stand door een flinke krachtsinspanning van het voltallige bestuur. Wij waren eigenlijk verbaasd, maar ook erg trots, over het fraaie resultaat. Het bestuur bestond uit goedwillende amateurs en de eerste tijd was het behelpen. Aan de deadlines mocht niet getornd worden volgens de rotsvaste overtuiging van onze penningmeester, Evert Schut. Als voorzitter en berucht chaoot was het halen van de deadline voor mij vaak een drama. In die tijd heeft de familie Frants Rotterdam leren kennen; ik moest mijn bijdragen voor 11 uur zaterdag bij Andrea thuis afleveren. Om 12 uur vertrok zij naar den Haag om in het kantoor van haar partner de lay-out af te maken in een 'desktop publishing' programma van het architectenbureau. De volgende maandag moest alles bij de drukker in den Haag liggen.

Het niet halen van deadlines kan ook verstrekkende consequenties hebben. Sinds het eerste jaar werden de uitnodigingen voor het Onafhankelijkheidsfeest apart gestuurd 'om meer aandacht te krijgen', niet omdat wij de deadline niet haalden. Maar dit vergde extra werk voor de drukkerij en ik moest het personeel op taart trakteren om de mailing tijdig bij de post aan te kunnen bieden.

Tijden veranderen; nieuwe besturen met nieuwe bezems. De huidige Aviisi is een bijzonder fraai en veelzijdig product; toegankelijk zelfs via Internet. Met name mijn buurman, Arnold Pieterse, heeft hier enthousiast en altruïstisch aan bijgedragen.

Met tevredenheid kijk ik terug op 10 jaar Aviisi. Aviisi is volwassen geworden en toont geen enkel symptoom van oud worden. Succes met de komende 10 jaar.

Rune Frants

Terttu Jansen-Heikurainen:

Lang gepland, grondig besproken en met spanning verwacht - op een late herfst dag 1992 lag Aviisi dan eindelijk op de deurmat.

Langdurige discussies waren daarvoor gevoerd tijdens de bestuursvergaderingen over de inhoud, indeling, vorm en naam van het verenigingsblad. De voorganger van Aviisi, het literair-cultureel getinte, en op prachtig glanzend papier gedrukte Finnmail, was representatief geweest, maar helaas ter ziele gegaan. Het bestuur had een blad voor ogen dat een soort forum zou zijn voor de in Nederland wonende Finnen en vrienden van Finland in Nederland. Een passende naam kostte veel hoofdbreken. Na vele namen heb ik toen uit eindelijk "Aviisi" voorgesteld: een ouderwets speels Fins woord voor de krant. Zo noemde mijn vader vroeger "Uusi Suomi", de Finse krant die we dagelijks thuis lazen. Het werd Aviisi. Toevallig was de maat van ons blad ook een halve pagina groot: "A-vijf", in het Fins "A-viisi".

Het streven was om zowel Nederlandse als Finse teksten te maken. Een probleem hierbij was vertalers te vinden. Daarom probeerde het bestuur de kopij voor Aviisi zo veel mogelijk zelf te vertalen. Toch verschenen er soms artikelen, die alleen in het Nederlands of alleen in het Fins waren geschreven, afhankelijk van de interesse van de lezers. Maar het gebeurde wel eens dat de lezers om een vertaling van een artikel vroegen. Anderzijds kregen we ook commentaren van de lezers op de tweetaligheid van Aviisi. De tweetaligheid betekende immers in feite ongeveer een halvering van de beschikbare ruimte voor de artikelen.

Als voorzitter van de vereniging voelde je je verantwoordelijk voor de inhoud van Aviisi. Het was een hele kopzorg om Aviisi vol te krijgen. Hoe vaak hebben wij voor het verschijnen van een nieuw nummer allerlei meer of minder literaire relaties en vrienden opgebeld om leuke artikelen te schrijven. Zo schreven o.a. Laura Kolbe, een historicus en Finse columnist en Pasi Saukkonen, socioloog, die indertijd beiden in Nederland woonden, een tijdlang een column in Aviisi. In dit jubileumnummer staat één van deze artikelen van Laura Kolbe, nu ook in de Nederlandse vertaling van Arnold Pieterse, en een artikel van Pasi Saukkonen dat ook in het Gelders Dagblad heeft gestaan.

Een andere zorg was het uiterlijk van ons blad. Na Andrea Svedlin zorgde Hugo Benne voor opmaak en redactie. In de tijd van Andrea bestond elektronisch verkeer nauwelijks, tenminste voor mij was het een onbekend verschijnsel. Hugo was een enthousiaste steun voor Aviisi want hij was goed thuis in de elektronische wereld. Daarom werd het doorsturen van kopij voor ons een stuk gemakkelijker. Geen paniek en wilde autoritten om op tijd een tekst voor de deadline van Aviisi te bezorgen. Met de komst van Internet kon de kopij immers per e-mail ingeleverd worden. Aviisi werd ook via Internet toegankelijk. Daarnaast zorgde Hugo voor een eigen homepage van de Vereniging Nederland-Finland, geholpen door Joop Susan. Het was misschien wel de eerste website over Finland in Nederland. Na Hugo heeft Joop de opmaak van Aviisi overgenomen.

In tien jaar tijd heeft Aviisi een alleszins voortreffelijke ontwikkeling doorgemaakt. De huidige Aviisi is dikker en veelzijdiger geworden. Er staan steeds boeiende artikelen in. Zo te zien heeft Aviisi een eigen opdracht te vervullen en heeft het zijn plaats verdiend. Dit alles dank zij een heel enthousiaste redactie.

Terttu Jansen-Heikurainen

Aviisi kymmenen vuotta

Rune Frants:

Yhdistyksen kulmakiviin kuuluu johtokunnan ja jäsenten sekä jäsenten välinen yhteydenpito. Tämän tiedostaminen on ollut Alankomaat-Suomi Yhdistyksessä aina selkeästi esillä. Yhteydenpidon muoto määräytyy taloudellisten ja teknillisten raamien avulla. 1980-luvulla selvisi, että musta-valkoinen tiedotusmoniste oli vanhentunut muoto.

Yhteistyössä, edesmenneen Rober Keyn ollessa yhdistyksen puheenjohtajana, yhdistyksen ja muutaman Groningenin yliopiston fennougristiikan osaston työntekijän kanssa otettiin suuri askel, kun silloinen tiedotuslehtinen modernisoitiin ja päädyttiin Finnmailin perustamiseen. Tavoitteena oli yhteiskunnallisesti ja kulttuurimielessä korkeatasoinen julkaisu, tiedotuslehtä monipuolisempi. Jonkun aikaa tämä julkaisu ilmestyi kaikkien tyytyväisyydeksi. Ensimmäiset rakoilut ilmaantuivat, kun syntyi erimielisyyttä lehden sisällön ja päävastuunkantajan kanssa. Kaiken kaikkiaan ongelmat aiheuttivat Finnmailin lopettamisen, ja yhdistys palasi tiedotusmonisteen tasolle.

Mutta toiveet ja tavoitteet olivat edelleen olemassa. Finnmail oli opettanut ja luonut uudelle aloitteelle hyvän alustan. Silloinen johtolunta, jonka puheenjohtajana toimin, oli varovainen. Ilta-yöhään kestävät pitkät keskustelut käsitelivät lehden tarkoitusta, sisältöä, kustanusarviota, ilmoittelua, toimittamista, nimeä jne. Yksi asia oli selvä: siitä tehtäisiin aito yhdistyksen lehti, ja päävastuu olisi johtokunnalla. Lehdelle piti saada nimi. Mielikuvituksesta ei ollut puutetta, ja puitteet olivat melko joustavat. Nimen piti olla helposti lausuttavissa niin suomeksi kuin hollanniksi, ja sen piti tulkita yhdistyksen tavoitteita. "Finnmail" ei ollut oikeastaan sopiva. Itse, vanhoillisena, en keksinyt muuta nimeä kuin "SiniSilta". Ei ole selvää, kuka oikeastaan ehdotti "Aviisi"-nimeä. Mielissäni on sekä Terttu Jansenin että Pekka Timosen nimet. Kaiken kaikkiaan ei ollut vaikeaa olla yhtä mieltä nimestä. Aviisi on vanha suomenkielinen nimi sanomalehdelle, ja pienin muutoksiin sitä käytetään myös muissa kielissä, ruotsinkielessäkin. Mutta Aviisi merkitsee myös A5, ja siksi se sopi kuin valettu.

Yhdistyksen vuosikokouksessa vuonna 1992 johtokunnan ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti, ja uusi yhdistyksen lehti oli syntynyt, "Aviisi" nimeltään. Samassa kokouksessa tarjoutui Andrea Svedlin vapaaehtoisena hoitamaan lehden lay-outin. Hän työskenteli Booymans-Van Beuningen Museon tiedotusosastolla ja hänellä oli hyvä ja moderni lay-out kokemus. Siksi meillä oli muutamassa hetkessä tärkeä toimipaikka täytettynä. Yhdessä hänen kansaan määrittelimme lehden ulkoasun. Sain jopa suunnittelemani 'tulppaaninlehti'-logon Alankomaiden ja Suomen lippuineen panna lehteen. Mutta vasta Rene Souweinen piirrokset, sopivina mestaritöinä, täydellistivät kannen.

Ensimmäinen numero tehtiin koko johtokunnan voimin. Olimme oikeastaan hämmästyneitä, ylpeitäkin, hienosta lopputuloksesta. Johtokunnassa oli hyvää tarkoitettavia harrastelijoita, ja alkuajat olivat komppuimista. Lehden dead-linessä ei pinnattu, oli rahastonhoitajamme Evert Schutin ehdoton mielipide. Itselleni tunnettuna kaoottisena puheenjohtajana, oli dead-linen mielessä pitäminen usein dramaattista. Noihin aikoihin Frantsin

perhe tutustui Rotterdamiin; minun piti hoitaa oma osuuteni lauantaisin ennen klo 11 Andrean osoitteeseen. Klo 12 hän lähti Haagiin valmistelemaan lay-outia kumppaninsa arkkitehtitoimistossa 'desktop publishing'-ohjelman avulla. Seuraavana maanantaina piti kaikki aineisto toimittaa Haagissa sijaitsevaan lehtipainoon.

Dead-linesta myöhästymisellä oli kauaskantoiset seuraukset. Jo ensimmäisestä vuodesta alkaen lähetettiin Itsenäisyyspäivän juhlakutsut erikseen, "erityisen huomion takia" eikä siksi, ettemme ehtisi dead-linen puitteissa. Tämä aiheutti kuitenkin lehtipainon henkilökunnalle lisätöitä, ja jouduin usein tarjoamaan henkilökunnalle leivoskahvit, jotta saataisiin teksti ajoissa postiin.

Ajat muuttuvat, uudet johtokunnat, uudet luodat lakaisevat. Nykyinen Aviisi on hyvin komea ja monipuolinen tuote, jopa internetin kautta luettavissa. Naapurini, Arnold Pieterse, on innostuneena ja muut huomioon ottaen tehnyt oman osuutensa.

Tytyväisenä muistelen Aviisin kymmentä vuotta. Aviisista on tullut täyskasvuinen, eikä se osoita vanhentumisen merkkejä. Menestystä seuraavalle kymmenvuotiskaudelle!

Rune Frants

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Terttu Jansen-Heikurainen:

Se oli ollut jo kauan suunnitteilla, ollut monen illan puheenaaihena ja hartaasti odotettu – kunnes viimeinkin, eräänä syyskuun päivänä Aviisi sitten putosi postiluukusta.

Johtokunnan kokouksissa oli keskusteltu perusteellisesti yhdistyksen jäsenlehden sisällöstä, muodosta, palstatiloista, nimestä. Aviisin edeltäjä, runsaasti kulttuuri- ja kirjallisuustietoutta sisältävä, kiitävälle paperille painettu, mutta valitettavasti lyhytikäinen Finnmail oli, ollut edustava. Mielessämme väikkyi jäsenlehti, joka samalla toimisi Hollannissa asuvien suomalaisten ja Suomesta kiinnostuneiden hollantilaisten yhteisenä julkaisuna. Sopivan nimen keksiminen tuntui olevan kiven takana. Lukuisten ehdotusten jälkeen mieleeni tuli Aviisi, vanhanaikainen, leikkilinen sanomalehteä tarkoittava sana. Sillä nimellä isäni nimitti Uutta Suomea, jota kotona aikoinaan luimme. Nimeksi tuli Aviisi ja kooltaankin lehti vastasi nimeä, "A5".

Halusimme tehdä kaksikielisen, hollannin ja suomen kielellä ilmestyvän lehden, mutta tietenkin myös ruotsinkieliset kirjoitukset olivat tervetulleita. Varsinkin alkuaikoina kääntäjät tuntuivat olevan kiven alla. Niinpä johtokunnan jäsenet yrittivät kykynsä mukaan itse kääntää Aviisissa ilmestyviä kirjoituksia riippuen siitä, missä määrin arvelimme lukijoiden kiinnostuneen aiheesta. Mutta aina silloin tällöin saimme kuitenkin käännöspyyntöjä lukijoilta. Toisaalta saimme myös kommentteja Aviisin kaksikielisyydestä; kaksikielisuuden seurauksenaahan oli, että tilaa jäi vain noin puolet vähemmän julkaistaville artikkeleille ja tilasta oli puute, koska Aviisi ilmestyi vain viisi kertaa vuodessa.

Puheenjohtajakaudellani tunsin olevani erityisesti vastuussa Aviisin sisällöstä. Joskus tuotti melkoista päänvaivaa saada Aviisi täyteen kiinnostavaa luettavaa ja muistan anelleeni useankin kerran kirjoituksia uuteen numeroon tuttavilta, jotka kirjoittelivat ammatikseen. Niinpä mm. Laura Kolbe, historioitsija ja kolumnisti sekä Pasi Saukkonen, sosiologi, kirjoittivat aikoinaan Hollannissa asuessaan myös Aviisiin. Tässä juhlanumerossa julkaistaan uudelleen Laura Kolben aikaisemmin Aviisissa ilmestynyt artikkeli, tällä kertaa myös hollannin kielellä Arnold Pietersen kääntämänä sekä Pasi Saukkosen artikkeli, joka on julkaistu myös Gelders Dagbladissa.

Andrea Svedlinin jälkeen Hugo Benne huolehti Aviisin taitosta ja toimituksesta. Andreaan aikana sähköpostiliikenne oli vielä lapsen kengissä ja minulle se oli vielä täysin tuntematon tekniikan ihme. Hugo oli kotona sähköviestinnän maailmassa ja alkoi kehitellä innokkaasti uusia teknisiä mahdollisuuksia Aviisin käytettäväksi. Tekstien lähettäminen kävi vaivattomasti ja ennen kaikkea nopeammin. Autoretket Rotterdamiin viime hetkessä kiire kantapäillä juuri ennen Aviisin painoon menoa kuuluivat lopullisesti menneisyyteen. Hugon aikana Aviisi tuli luettavaksi myös Internetille. Samanaikaisesti Alankomaat-Suomiyhdistys sai oman Internet-kotisivun, tietääkseni ensimmäisen Suomi-tietoutta koskevan sivun Alankomaissa. Apua toteuttamiseen Hugo sai Joop Susanilta, joka hänen jälkeensä on huolehtinut taitosta ja toimituksesta.

Kymmenen vuoden aikana Aviisi on kehittynyt hyvään suuntaan. Nykyinen Aviisi on paksumpi ja sisällöltään monipuolinen ja tarjoaa lukijalle paljon mielenkiintoista luettavaa. Aviisi on ansainnut paikkansa yhdistyksemme yhdyselimenä ja tästä voimme kiittää ennen kaikkea ututteria ja innostuneita toimituksen jäseniä.

Terttu Jansen-Heikurainen

Twee landen, twee verenigingen

Twee jaar geleden werd ik in het bestuur van de Nederlandse Vereniging in Finland gekozen, die de bevordering van de kontakten tussen de Nederlanders woonachtig in Finland als doelstelling heeft. En die kontakten zijn ook in allerlei richtingen opgebouwd. Veelal worden de feesten en bijeenkomsten (b.v. de viering van Leidens Ontzet) op prijs gesteld. Nog steeds voldoet een groot gedeelte van de leden aan het traditionele beeld van een Nederlander/ Nederlandse die samenwoont of getrouwd is met een Fin/Finse, en nog steeds is dit meestal de basis geweest om naar Finland te verhuizen. Maar er zijn ook andere redenen. Een tweede generatie Finnen komen terug naar Finland, en de IT-sektor trekt ook velen uit Nederland aan. Dan zijn sommigen Nederlandstalig, maar komen uit Italië, Rusland of Ierland.

Het bindende element is de moedertaal en de Nederlandse cultuur tegen een Finse achtergrond. Iets dergelijks, geldt ook voor veel Finnen die in Nederland wonen, en waarvan een groot gedeelte zich verenigd heeft in de Vereniging Nederland-Finland. Traditioneel veelal een Finse, die naar Nederland verhuisd is, maar ook daar zijn grote verschillen. Wat blijft is het bindende element dat gevormd wordt door de Finse taal en de Finse cultuur. De Finse taal wordt in Finland sterk verbonden met een identiteit, een zogeheten taalidentiteit (kieli-identiteetti). Ik weet echt niet wat dat betekent, maar het is in ieder geval nuttig om de kennis van de moedertaal te eren, zeker als men jarenlang in een anderstalige omgeving woont. Toch betekent de taalidentiteit voor Nederlanders iets anders dan voor Finnen, waarschijnlijk omdat de begrippen nationaliteit, taal en cultuur niet zo direct aan elkaar gekoppeld zijn als in Finland.

In de toekomst zullen in de Europese Unie de begrippen nationaliteit en land vervagen, omdat de betekenis van de nationale grenzen vermindert. Ik kan me niet herinneren, dat ik ooit in de afgelopen vijfentwintig jaar een paspoort nodig had om de grens met België te passeren en vaag kan ik mij een leeg douanekantoor langs een van de wegen naar België herinneren. Sinds vorig jaar maart hoeft door de invoering van het Schengen akkoord het paspoort ook niet meer getoond te worden bij het reizen tussen Finland en Nederland. Misschien wordt een nationaal gevoel geleidelijk vervangen door een gezamenlijk EU-gevoel.

Ook al verhuizen mensen vanwege veel verschillende redenen van en naar Finland, iedere keer verrast het mij als er weer een bericht binnenkomt op het e-mail adres van de vereniging, waarvan de inhoud vrijwel altijd nagenoeg hetzelfde is: "Een tijdje geleden heb ik een leuk meisje uit Finland ontmoet en nu willen we gaan samenwonen in Finland. Maar, hoe is het leven daar?" of "wat moeten we regelen als we willen trouwen in Finland". We weten het antwoord op die vragen niet, en we kunnen de vragers alleen maar doorverwijzen naar andere organisaties, maar het is opvallend dat tussen alle aanvragen voor eurocenten, informatie over vakanties enz, dit soort berichten met de regelmaat van de klok terugkomen. Als nuchtere Nederlander zou ik ook willen antwoorden: tel de eurocenten die je in Nederland kunt verdienen op, en vergelijk dat met de centen die je in Finland kunt verdienen, en beslis dan waar je wilt wonen. Voor sommigen kan dat Finland zijn, voor anderen Nederland. Maar goed, zakelijke argumenten zijn gericht tegen dovemansoren: liefde maakt blind.

De Vereniging Nederland-Finland is haar activiteiten begonnen in 1923, en de Nederlandse Vereniging in Finland waarschijnlijk vlak na 1946. Al langere tijd rusten de activiteiten van beide verenigingen op de vele gemengde gezinnen en op de culturele uitwisselingen. Bij beide verenigingen ligt de nadruk op het onderhouden en bevorderen van de contacten tussen diegenen die én in Finland én in Nederland geïnteresseerd zijn. Voor beide groepen, Nederlanders in Finland en Finnen in Nederland geldt, dat men het evenwicht tussen de eigen moedertaal en de invloed van de omgevingstaal als yin en yang met elkaar in evenwicht moet brengen. Daarom is een samenwerking tussen beide verenigingen wenselijk: via Aviisi en ook via vele informele contacten wordt er voortdurend informatie uitgewisseld. De laatste jaren is er ook een overeenkomst tussen de redacties van Aviisi en ons eigen blad, Noorderlicht, om kopij uit te wisselen.

Ik feliciteer Aviisi met het tienjarig jubileum en hoop dat wij de contacten nog verder kunnen intensiveren.

Het e-mail adres van de Nederlandse Vereniging in Finland is nedver@kolumbus.fi en de home page: <http://www.kolumbus.fi/nedver/>.

Stephan Vermeulen (Voorzitter Nederlandse Vereniging in Finland)

Kaksi maata, kaksi yhdistystä

Kaksi vuotta sitten minut valittiin Suomen Alankomaat Yhdistyksen johtokunnan jäseneksi. Yhdistyksen tavoitteena on edistää Suomessa asuvien hollantilaisten välisiä suhteita. Kontaktien luomista etsitään useista suunnista. Pääasiassa tämä tapahtuu juhlien ja muiden kokoontumisten kautta (esim. juhlimalla Leidenin vapautusta). Tyypillisen yhdistyksemme hollantilaisen peruskuva muodostuu yhä henkilöstä jolla on suomalainen avo- tai aviopuoliso, mikä on ollut myös syy maahan muuttamiseen. Mutta on olemassa myös muita syitä. Toisen polven suomalaisia tulee takaisin Suomeen ja IT-ala houkuttelee myös monia hollantilaisia. Sen lisäksi täällä on italialaisia, venäläisiä tai irlantilaisia, jotka myös puhuvat hollantia.

Kaikille yhteinen asia on äidinkieli ja hollantilainen kulttuuri suomalaisella kulttuuritaustalla. Vastaava asia Hollannissa asuvien suomalaisten kesken on jäsenyys Alankomaat-Suomi Yhdistyksessä. Perinteisesti kyseessä ovat ne suomalaiset, jotka asuvat Hollannissa, mutta myös tässä asiassa on poikkeuksia. Yhteinen elementti muodostuu vastaavasti suomenkielisyydestä ja suomalaisesta kulttuurista. Suomenkieli on kiinteästi sidoksissa n.s. kieli-identiteettiin. En itse ymmärrä käsitettä, mutta on varmasti hyvä asia

korostaa kielitaitoaan varsinkin jos on asunut vuosikausia muunkielisessä ympäristössä. Kieli-identiteetti ei ole hollantilaisille täysin sama asia kuin suomalaisille ehkä sen takia, koska käsitteet kansallisuus, kieli ja kulttuuri eivät ole niin kiinteästi sidoksissa toisiinsa kuin Suomessa.

Tulevaisuuden Euroopan Unionissa käsitteet kansallisuus ja maa tulevat hämärtyämään valtioiden rajojen merkityksen vähenemisen myötä. Muistaakseni en ole viimeisen 25 vuoden aikana tarvinnut näyttää passia Belgian rajalla kertaakaan ja muistan vain hämärästi jotain tyhjiä tullirakennuksia Belgiaan menevien teiden varrella. Schengenin sopimuksen tultua voimaan viime maaliskuussa ei passia tarvitse enää näyttää Suomen ja Hollannin välilläkään. Ehkä kansallisen tunteen tilalle tulee EU-tunne.

Vaikka Suomeen muutetaankin useista eri syistä, yllätyn joka kerta yhdistykselle osoitetuista uskomattoman samansisältöisistä sähköposteista: "Tapasin jonkin aikaa sitten mukavan suomalaisen tytön, jonka kanssa haluan muuttaa yhteen. Mutta millaista elämä siellä oikeastaan on?". Tai "Minkälaisia järjestelyjä pitää tehdä jos haluaa mennä naimisiin Suomessa?". Emme osaa vastata näihin kysymyksiin, mutta kerromme kyllä mistä tietoa saa. On todella silmiinpistävää miten tämäntapaisia kysymyksiä satelee säännöllisin väliajoin. Turhia kaunistelemattomana hollantilaisena sanoisin, että kannattaa katsoa kukkaroon eli verrata molempien maiden tulo- ja menoeriä ja päättää vasta sitten missä haluaa asua. Yhdet päätyvät Suomeen ja toiset Hollantiin. Toisaalta järkevät syöt eivät paljoa paina kun rakkaus tekee sokeaksi.

Alankomaat-Suomi Yhdistys aloitti toimintansa vuonna 1923 ja Alankomaat Yhdistys tietävästi heti vuoden 1946 jälkeen. Toiminta on jo pitemmän aikaa ollut monien suomalais-hollantilaisten perheiden harteilla ja se on perustunut kulttuurien vuorovaiikutukseen. Molempien yhdistysten painopiste on mielenkiintoa Suomea ja Hollantia kohtaan tuntevien henkilöiden kontaktien ylläpidossa ja parantamisessa. Molemmissa ryhmissä etsitään tasapainotilaa oman äidinkielen ja ympäristön puhuman kielen välille aivan kuin jing ja jang tekevät. Sen takia on toivottavaa, että yhdistykset olisivat enemmän yhteydessä toinen toisiinsa. Tämä voi tapahtua Aviisin tai epävirallisten kontaktien kautta. Viime vuosina olemme sopineet Aviisin ja oman lehtemme, Noorderlichtin, toimituksen kanssa lehtien numeroitten keskinäisestä vaihdosta.

Haluan onnitella Aviisia 10-vuotisen juhluvuotensa kunniaksi ja toivon samalla että voisimme lähentää yhteistyötämme tulevaisuudessa.

Alankomaat Yhdistyksen sähköpostiosoite Suomessa on nedver@kolumbus.fi ja kotisivumme löytyvät osoitteesta: <http://www.kolumbus.fi/nedver/>.

Stephan Vermeulen (Alankomaat Yhdistyksen puheenjohtaja Suomessa)

(Käännös: Minna Räty)

Van de voorzitter:

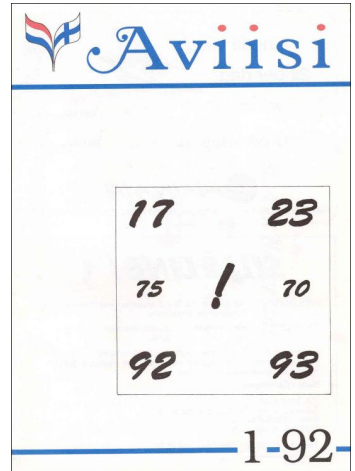
Beste Aviisi-lezer,

Met gepaste trots maak ik de geboorte van Aviisi bekend. Het voltallige bestuur heeft zich flink moeten inspannen om tot dit resultaat te komen. Zonder medewerking van buitenaf zal het moeilijk blijven de continuïteit en kwaliteit te waarborgen. Zo hebben wij in elk nummer ruimte gereserveerd voor bijdragen vanuit de Ambassade, de Zeemanskerk/Zaterdagsschool, het Fins Nationaal Verkeersbureau etc. Bijdragen van leden, dus ook van u, stellen wij zeer op prijs. Op zo'n manier wordt Aviisi niet alleen een krant van het bestuur maar van ons allemaal.

De titelpagina bevat een eenvoudig raadsel. De oplossing ligt voor de hand. Zoals u allen weet viert Finland dit jaar haar 75ste verjaardag als zelfstandige republiek. Wat minder bekend, maar eveneens indrukwekkend, is dat onze vereniging volgend jaar de respectabele leeftijd van 70 jaar bereikt - weer redenen voor feestelijkheden.

Namens de redactie wens ik u veel leesplezier toe. Kritiek ontvangen wij gaarne; woorden van lof kunt u ook direkt tot uw omgeving richten.

Rune Frants

Voorplaat van de eerste Aviisi (92-1) die in november 1992 uitkwam. De cijfers slaan op het 75 jarig bestaan van Finland in 1992 en het 70 jarige bestaan van de Vereniging Nederland-Finland in 1993.

Suomen suurlähetystä:

Suomen Haagin suurlähetystön henkilökunta lähettää ohessa parhaat terveiset uudistuneelle Aviisille ja toivoo voivansa jatkossakin palvella kaikkia Hollannissa asuvia suomalaisia ja Suomen ystäviä linkkinä Suomeen. Kulunut itsenäisyyden 75-vuotisjuhlavuosi on ollut lähetystön kannalta hyvinkin vilkas, olemme avustaneet suomalaisia ja hollantilaisia yksityisistä henkilöistä liikeyrityksiin. Olemme seuranneet Hollannin tapahtumia ja mm. Euroopan integraation kehittymistä suomalaisesta ja hollantilaisesta näkökulmasta.

Eteläisimmäksi pohjoismaaksi toisinaan kutsuttu Hollanti kiinnostaa jatkossa yhä useampia suomalaisia - yritämme omalta osaltamme olla kuvassa mukana ja toivotamme kaikki tervetulleeksi yhä laajempaan yhteistyöhön.

Erkki Mäentakanen (Suurlähettiläs)

Ritva Koukku-Ronde (Lähetysneuvos)

Pekka Shemeikka (II Lähetys sihteeri)

Leena Lankinen-Stanecki (Avustaja)

Marketta Ahmakari (Kassanhoitaja)

Van de Ambassade van Finland:

De medewerkers van de Ambassade van Finland in Den Haag sturen hierbij de beste wensen voor het nieuwe blad 'Aviisi' en hopen dat het ook in de toekomst voor de in Nederland woonachtige Finnen en vrienden van Finland een basis kan vormen voor

het aanhouden van de banden met Finland. Het afgelopen jubileumjaar ter gelegenheid van het 75 jarige bestaan van Finland is heel druk geweest voor de ambassade en wij hebben geprobeerd zowel de Finse en Nederlandse privé personen, als de zakenrelaties, zo veel mogelijk ter zijde te staan. Wij hebben de gebeurtenissen in Nederland op de voet gevolgd, waarbij o.a. de ontwikkeling van de Europese integratie vanuit zowel een Fins als een Nederlands gezichtspunt is bekeken.

Steeds meer Finnen zijn geïnteresseerd in het zuidelijkste noordelijke land dat Nederland wordt genoemd en wij proberen als ambassade hierbij zo veel mogelijk hulp te bieden en de samenwerking uit te breiden.

Erkki Mäentakanen (Ambassadeur)

Ritva Koukku-Ronde (Ambassaderaad)

Pekka Shemeikka (Tweede Ambassade Secretaris)

Leena Lankinen-Stanecki (Assistent)

Marketta Ahmakari (Kassier)

(Nederlandse vertaling: Arnold Pieterse)

De eerste reisgids over Finland

Zoals u wellicht bekend is doet schrijver dezes al geruime tijd nijvere pogingen Nederlanders te overtuigen eens een reis naar Finland te maken. Hij begon daarmee in oktober 1967, dus 25 jaar geleden bij het Fins Verkeersbureau. Ook al daarom leek het hem aardig, om te beginnen met het eerste nummer van Aviisi, af en toe iets te publiceren uit de eerste reisgids over Finland in de Nederlandse taal. De gids werd gepubliceerd in 1844 en heet: Finland en de Finnen. Hij werd geschreven door een zekere mijnheer Derschau en vertaald uit het Hoogduitsch door D. Bomhoff.

We kunnen het nog steeds met de vertaler eens zijn als hij op 8 december 1843 in Zutphen het volgende in het voorwoord schrijft:

“De Schrijver der volgende tafereelen van Finland en de Finnen, een Rus, had voor een paar jaren gelegenheid, eene reis door het Groot-Hertogdom te doen, en het schijnt, dat hij zich daar lang genoeg heeft opgehouden, om het karakter, de zeden en gewoonten der inwoners te leeren kennen en de eigendommelijkheden van het belangrijke landje op te merken. Hetgene hij daar zag, kwam hem gewichtig genoeg voor, om zijnen landgenoten daarvan eene getrouwe beschrijving te geven, welke zeer gunstig ontvangen werd, dewijl zij eene naar de natuur geteekende schilderij ophangt van een land, hetwelk uit hoofde van deszelfs ligging weinig bekend is”.

In het eerste hoofdstuk lezen we iets over de oorspronkelijke bewoners van het land:

“Reeds in de eerste eeuw der Christelijke jaartelling spreekt Tacitus van de Finnen, die van oudsher in het noordelijke gedeelte van Europa woonden en naburen van de Veneders (De Venedi woonden aan de mond van den Weichsel) waren. volgens het gevoelen van Leibnitz en de nieuwste Zweedsche geschiedschrijvers werden Zweden en Noorwegen door de Finnen bevolkt en waren, indien men Hugo de Groot mag gelooven, zelfs bewoners van het oude Denemarken. De talrijke stammen der Finnen waren, gelijk men verzekert, tusschen Oostzee en de IJszee, van het verste noorden in Europa tot oostelijk naar Siberie, het Uralgebergte en den Wolga verstrooid”.

Maar dat niet alleen. Ons hart zwelt van trots bij het volgende:

“Dit oude en talrijke volk, dat in Europa en Azie eene aanmerkelijke uitgestrektheid gronds besloeg, had geene geschiedschrijvers en maakte zich noch door overwinningen

beroemd noch veroverde het ooit vreemde landen; in tegendeel, het stond altijd zijne eigene met goedwillendheid af en zocht slechts in de armoede zijne veiligheid. De Hunnen alleen schijnen omtrent den aanvang onzer gewone tijdrekening omstreeks het Uralgebergte en den Wolga door hen overweldigd te zijn”.

De schrijver haalt een citaat van de Romeinse Geschiedschrijver Tacitus aan waarvan hij vindt dat die ook in 1844 van toepassing is, en wat ons betreft ook nu:

“Noch den toorn der Goden, noch de roofzucht der menschen vreezende, hebben zij den zeldzaamsten schat op aarde verworven, eene gelukkige onafhankelijkheid van het lot”.

Het lijkt mij een mooi bezit, ook voor de volgende 75 jaar.

Bernard Westerman

(*Aviisi* 1–92)

Eroja suomalaisten ja hollantilaisten ajatustavoissa

- ▷ Suomalainen on samaa mieltä. Hollantilainen on eri mieltä. (kokeile vaikka itse!)
- ▷ Kun suomalainen ei tervehdi sinua kadulla, se tarkoittaa että hän on ujo. Kun hollantilainen tai joku muu ulkomaalainen ei tervehdi sinua, hän on ‘ylpeä’
- ▷ Suomalainen on sodan aikana sankari ja rauhan aikana pelkuri. Hollantilainen päinvastoin.
- ▷ Hollantilainen istuu viinilaseineen takan edessä ja miettii, miten hän voisi poistaa köyhyyttä ja vääryyttä kaikkialla maailmassa. Suomalainen istuu kaljapulloineen saunassa ja miettii miten hän voisi estää maailmaa tulemasta Suomeen.
- ▷ Eli: hollantilaiselle Hollanti on maailman keskus, josta hän lähettää viestejä ulkomaille. Hänen pyrkimyksensä ovat keskipakoisia. Suomalaiselle Suomi on maailman keskus, johon pyrkii koko maailman periferia. Hänen elämäntarkoituksensa on keskiahakuinen.
- ▷ Ei hollantilainen ole rasisti. Ei suomalainenkaan ole tietenkään rasisti. Hermostumiskynnys on vain vähän erilainen. Suomalainen säikähtyy jo kuin pieni ryhmä neekereitä tulee Suomen rajan yli. Hollantilainen pelästyy vasta kun hän eräänä aamuna herää ja yhtäkkiä huomaa, että kaikki hänen naapurinsa ovat mustia.
- ▷ Liikkuessaan ulkomaalaisten keskuudessa hollantilainen luulee, että kaikki ymmärtävät häntä, jos hän puhuu riittävän selvästi hollantia. Suomalainen lulee, että hänet ymmärretään, kun hän on riittävästi humalassa.
- ▷ Suomalainen vanha tuttu soittaa. Kaikki on hyvää. Uusi talo on valmis. Uusi elämän kumppani on löytynyt. Kunto on kohentunut. Tytär kirjoitti ylioppilaaksi. Loma on suunniteltu. Palkankorotus on tulossa. Hollantilainen vanha tuttu soittaa. Kaikki on pahaa. Lääkärit ovat todenneet hänessä jonkun kumman sairauden, jolla ei ole vielä edes virallista nimeä. Poika ei pärjää koulussa. Työnantaja on sadisti. Psykiatrinen terapia kyllä auttaa vähän, mutta vakuutusyhtiö kieltäytyy korvaamasta sitä.
- ▷ Silti ja ehkä juuri siksi hollantilainen on iloinen olento ja suomalainen alakuloinen olento.

Maarten Tengbergen

(*Aviisi* 3–94)

Verschillen tussen Finnen en Nederlanders

- ▷ Een Fin is het met je eens. Een Nederlander is het niet met je eens (ervaar maar zelf).
- ▷ Als een Fin je op straat niet groet betekent dit dat hij/zij verlegen is. Wanneer een Nederlander of een andere buitenlander je niet groet is hij/zij arrogant.
- ▷ Een Fin is tijdens de oorlog een held en tijdens de vrede een lafaard. Een Nederlander is het omgekeerde hiervan.
- ▷ Een Nederlander zit met een wijnglas voor de open haard en peinst hoe er voor iedereen in de wereld een eind gemaakt kan worden aan armoede en onrecht. Een Fin zit met een fles sterke drank in de sauna en peinst er over hoe hij het kan voorkomen dat buitenlanders naar Finland komen.
- ▷ Voor de Nederlanders is Nederland het midden van de wereld, vanwaar hij/zij berichten stuurt naar het buitenland. Zijn/haar aspiraties zijn middelpuntvliedend. Voor de Finnen is Finland het midden van de wereld waarheen de hele wereld naar toe probeert te komen. Zijn/haar kijk op de wereld is middelpuntzoekend.
- ▷ Een Nederlander is geen racist. Een Fin is ook helemaal geen racist. De drempel waarop hij/zij nerveus wordt is alleen verschillend. Een Fin schrikt al wanneer een klein groepje negers de Finse grens overkomt. Een Nederlander schrikt pas wanneer hij/zij op een gegeven ochtend wakker wordt en plotseling merkt dat alle burens zwart zijn.
- ▷ In het buitenland denkt een Nederlander dat iedereen hem begrijpt wanneer hij duidelijk Nederlands spreekt. Een Fin denkt dat hij wordt begrepen wanneer hij voldoende dronken is.
- ▷ Een oude Finse kennis belt. Alles gaat goed. Het nieuwe huis is klaar. Een nieuwe levensgezel is gevonden. De conditie is verbeterd. De dochter heeft haar eindexamen gehaald. Er is een plan gemaakt voor de vakantie. Een salarisverhoging komt er aan. Een oude Nederlandse kennis belt. Alles gaat slecht. De doktoren hebben een vreemde ziekte bij hem geconstateerd, die nog geen officiële naam heeft. De zoon doet het slecht op school. De werkgever is een sadist. Hulp van een psychiater heeft iets geholpen, maar de verzekeringsmaatschappij wil dit niet vergoeden.
- ▷ Misschien is het juist daarom dat een Nederlander vrolijk van aard is en een Fin neerslachtig van aard.

Maarten Tengbergen

(*Aviisi* 3–94; Nederlandse vertaling Arnold Pieterse)

Stenen en water als vrienden en vijanden

“In het begin was het moeras, de hak – en Jussi”. Dat is de eerste zin van één van de belangrijkste Finse boeken: “Hier onder de Poolster”, door Väinö Linna. Het begint met een verhaal over een man die een moeras veranderde in een akker en zichzelf van een arbeider op een boerderij in een meer zelfstandige boer.

Het ontginnen van land voor bebouwing is de ervaring van duizenden Finnen door de eeuwen heen. Het heeft een sprookjesachtige reputatie, en is een heldhaftige prestatie. Finland was van origine voor het grootste gedeelte een moerassig gebied, dat niet kon worden gebruikt. Het land moest worden drooggemaakt, de moerassen drooggelegd. In die zin hebben de Finnen, net zoals Nederlanders, gevochten tegen water en hun eigen land gecreëerd.

Er zijn echter diverse opmerkelijke verschillen in de bodems van deze twee landen en dus ook in de ervaringen. De meest belangrijke daarvan is de ergste vijand van de Finnen: de stenen. Het vaste gesteente is overal, ofwel boven de grond of daar vlak onder verborgen. De voorvaderen stuitten op honderden stenen toen ze de akker omspitten en voor de eerste maal ontgonnen. En toch, alsof ze vochten tegen boosaardige ondergrondse krachten, kwamen iedere lente weer nieuwe stenen uit de diepte te voorschijn, waardoor de ploeg opnieuw werd gebroken.

Deze harde en heldhaftige tijden zijn nu, in dit tijdperk van overproductie en moderne technologie, geschiedenis geworden. Maar de herinneringen leven voort. Generaties komen en gaan, maar stenen blijven, in de grond en in de gedachten. De tuinlieden van vandaag worden met de zelfde uitdagingen geconfronteerd als hun voorouders.

Als gevolg daarvan zijn de Finnen geneigd om stenen te haten en ze proberen er steeds van af te komen. Daaruit voortvloeiend is het ook geen wonder, dat ik het nog steeds vreemd vind hoe veel moeite Nederlanders doen om stenen in hun tuinen aan te brengen. Het ziet er onnatuurlijk uit, omgekeerd gedrag. En hoe trots ze dan kunnen zijn op hun zorgvuldig tussen de bloemen en kunstmatige vijvers en beekjes geplaatste stenen!

Begrijp me alstublieft niet verkeerd. De kleine Nederlandse tuinen zijn vaak heel mooi en ik bewonder ze als kunstwerkjes. Zoals Japanse tuinen met stenen, ze laten op een elegante en intellectuele wijze zien hoe je kunt omgaan met weinig ruimte en zo een eigen, klein wereldje kunt creëren. Maar mijn gevoelens, daar kan ik ook niets aan doen. Wanneer ik iemand met stenen naar zijn tuin zie sjouwen, zwaar ademend en met een rug die pijn doet, dan gaat dat mijn bevattingsvermogen te boven.

Een ander gebied waarop de Nederlanders verschillen van de Finnen, is hun relatie tot de zee. De zee, meren en rivieren zijn de beste vrienden van de Finnen geweest. Ze hebben veel vis opgeleverd en het is altijd makkelijker geweest om de routes over water te nemen dan te dwalen door donkere, uitgestrekte wouden of gevaarlijke drassige gebieden. In mijn vaderland wil bijna iedereen bij het water wonen.

Hier is de zee de vijand. Zoals Cees Noteboom het beschreef: "De oceaan was ... de gevaarlijke keerzijde van de wereld, dat door onze voorvaderen de zonde van de natuur werd genoemd, de eeuwige dreiging van een nieuwe zondvloed".

Ik was verbaasd in Friesland toen ik bemerkte dat de mensen daar met de rug naar de zee leven, tamelijk tegenovergesteld van hoe de Finnen leven. Nadat ik lang had gezocht naar een plaats om over de dijk te klimmen, merkte ik de enige te zijn die belangstelling had om daar te zijn. Tienduizenden vogels, de geur van de zee en niemand anders. Dat vond ik echt een stukje luxe.

De 'officiële' geschiedenis van Nederland misleidt. De grote ontdekkers, handel overzee, het koloniale verleden, de haven van Rotterdam, Hollandse Nieuwe, goede zeilers en surfers schetsen het beeld van een volk dat leeft op het water en er ook van houdt. Maar de realiteit is anders. De Nederlanders lijken de zee net zo te haten als de Finnen stenen. De onweerstaanbare krachten van het water bedreigen nog steeds het leven beneden de zeespiegel.

De Nederlandse equivalenten van bovengenoemde Finse helden zijn dan ook degenen die methoden hebben uitgevonden en uitgevoerd om grond droog te leggen en dammen te bouwen, zoals Jan Adriaansz. Leeghwater en zijn talrijke collega's.

Het is zeker waar dat veel Nederlanders een zeilboot hebben of tenminste één keer per jaar gaan zeilen. Maar gaan zeilen lijkt net zoiets te zijn als gaan skiën in de Alpen. De

Nederlanders zouden daar ook niet graag wonen. De zee en de bergen zijn leuke plaatsen om te bezoeken, zolang ze het onder controle hebben.

Het kan zijn dat de drang van de Nederlanders om alles onder controle te hebben een resultaat is van het leven onder de dreiging van een overstroming. De Finse vijand, de vaste steenlaag, is statisch, die plaagt alleen maar. Terwijl de Nederlandse vijand, de zee, dynamisch is en altijd gereed voor een dodelijke verrassing. In Nederland moet je voortdurend op je hoede zijn voor het ergste, anders zou er wel eens opnieuw een natte morgen kunnen komen.

Pasi Saukkonen

(Aviisi 2–95; eerder gepubliceerd in het Gelders Dagblad van 6 oktober 1993)

Ystäviä ja vihollisia

“Alussa oli suo, kuokka – ja Jussi”. “Täällä Pohjantähden alla” -trilogian alussa Jussi raivaa maan ja kuivattaa suon pelloksi. Samalla hän itse muuttuu maatyöläisestä itsenäisemmäksi torpariksi.

Korpimaan käyttöönottoaminen on ollut tuhansien suomalaisten kokemus sukupolvien ajan. Sillä on tarunomainen hohto suomalaisena sankariteona. Suuri osa Suomesta oli ennen raivaamista salaperäistä, upottavaa, käyttökeltontonta suota. Maa täytyi ojitamalla vallata vedeltä. Tässä mielessä suomalaisetkin ovat hollantilaisten tavoin taistelleet vettä vastaan ja luoneet oman maansa.

Näiden kahden maan maaperässä on kuitenkin ratkaisevia eroja, minkä vuoksi kokemuksetkin poikkeavat. Tärkein näistä eroista on suomalaisen raivaajan pahin vihollinen: kivi. Kallioperä on kaikkialla, joko maan pinnalla tai piileksimässä heti pehmeän kasvillisuuden alla. Suomalaisten esi-isät kohtasivat työssään satoja kiviä raivatessaan ja auratessaan maatansa ensi kertaa. Silti, ikäänkuin heitä vastassa olisi ollut vihamielisiä maanlaisia voimia, joka kevät syvyydestä nousi uusia kiviä, jotka kolhivat auran terää ja lisäsivät työarkaa.

Tuo työn sankareitten aika on omana ylituotannon ja modernin teknologian aikakauteamme yhä kauemmaksi taakse jäävää menneisyyttä. Muistot kuitenkin elävät. Sukupolvet tulevat ja menevät, mutta kivet pysyvät, sekä maassa että mielessä. Nykypäivän puutarhurit kohtaavat vielä samoja esteitä kuin esi-isänsä, vaikka kysymys ei enää olekaan niin ankarasti leivästä.

Menneisyyden painolastina useimmilla suomalaisilla on yhä taipumus vihata kiviä. He yrittävät aina päästä niistä eroon. Tästä syystä minustakin on täysin käsittämätöntä, kuinka paljon vaivaa hollantilaiset näkevät tuodakseen kiviä puutarhaansa. Se näyttää luonnottomalta puuhalta, nurinpäinkääntyneeltä käyttäytymiseltä. Ja kuinka ylpeitä he osaavatkään olla huolellisesti kukkien, puosten ja tekolampien väliin asetetuista kivistä!

Hollantilaiset puutarhat ovat kyllä usein oikein kauniita. Ihailen niitä samalla tavalla kuin taideteoksia. Japanilaisten kivipuutarhojen tavoin ne osoittavat hienostunutta ja älyllistä kykyä selviytyä pienessäkin tilassa ja luoda oma miniatyyrimaailma. Mutta tunteilleni minä en mahda mitään. Käsityskykyäni loppuu kesken kun näen jonkun raahaavan kiviä puutarhaansa, raskaasti huohottaen ja selkäänsä pidellen.

Hollantilaiset poikkeavat suomalaisista myös heidän suhteessaan mereen. Vesistöt ovat suomalaisten parhaita ystäviä. Meri, järvet ja joet ovat antaneet kalaa ravinnoksi. Vesiteitä on sekä kesällä että talvella ollut yleensä helpompi käyttää kuin uskaltautua vaeltamaan synkkien ja loppumattomien metsien tai petollisten kosteikkojen läpi. Suomessa miltei jokainen haluaa asua veden äärellä.

Alankomaissa meri on vihollinen. Cees Noteboomin sanoin: “Valtameri oli ... vaarallinen maailman kääntöpuoli, se jota esi-isämme kutsuivat luonnon synniksi, alituinen uuden vedenpaisumuksen uhka”.

Frieslannissa hämmästyin, että ihmiset elivät tosin lähellä merta, mutta selkä sille käännettynä. Juuri päinvastoin kuin Suomessa. Löydettyämme lopulta paikan nousta vallille huomasin, että perheeni lisäksi siellä ei ollut ketään muuta. Kymmeniätuhansia lintuja, meren tuoksu ja vain me. Nautin siitä ylellisyydestä täysin rinnoin.

Alankomaiden ‘virallinen’ historia johtaa harhaan. Suuret löytöretkeilijät, mertentakainen kauppa, siirtomaakausi, Rotterdamin satama, kalastus, huippurajattomat ja -surffaajat antavat ymmärtää, että Hollanti on meren äärellä ja myös merta rakastaa. Todellisuus on toinen. Hollantilaiset näyttävät vihaavan merta samalla tapaa kuin suomalaiset kiviä. Veden vastustamattomat voimat uhkaavat yhä elämää merenpinnan alapuolella.

Suomalaisia raivaajia vastaavat hollantilaiset sankarit ovatkin juuri niitä, jotka ovat kehittäneet tehokkaita menetelmiä maan kuivattamiseksi ja patojen rakentamiseksi. Sellaiset kuten Jan Adriaansz Leeghwater.

On totta, että monilla hollantilaisilla on vene tai että lukuisat heistä menevät vähintään pari kertaa vuodessa purjehtimaan. Mutta purjehtiminen näyttää olevan rinnastettavissa laskettelemiseen. Eivät hollantilaiset haluaisi asua Alpeilläakaan. Meri ja vuoret ovat hauskoja paikkoja, mutta vain vierailu, lyhyesti ja turvallisesti.

Voi myös olla, että hollanilaisten vimma järjestää ja kontrolloida kaikkea johtuu juuri elämästä jatkuvan tulvauhan alla. Suomalaisten peruskallio on luotettava vihollinen. Se kiusaa, muttei yllätä. Pohjanmeri on puolestaan ennustamaton. Alankomaissa täytyy aina valmistautua pahimpaan, ettei jonain aamuna ole taas vettä kellarissa.

Pasi Saukkonen

(Aviisi 2–95: artikkeli julkaistu Gelders Dagblad-lehdessä 6.10.1993)

Käsintehty maisema

Suomalaiseen metsäsovinismiin on perinteisesti kuulunut kyvyttömyys ymmärtää eikotimaisia luontoelämyksiä. Kuvittelemme, että meillä on hallussamme ainoa autuaaksitekevä keino tavoittaa kestävä tunneside luontoon. Mutta komeaa, stimuloivaa, elämyksiä nostattavaa aitoa tai käsintehtyä maisemaa on muuallakin. Jokaisella eurooppalaisella on oma ihannemaisemansa ja historian aikana muovautunut suhde siihen.

Missä sijaitsee skandinaavisen metsämentaliteettiin eurooppalainen vastakohta? Olisin valmis väittämään, että pohjoismaalainen tuntee selittämättömintä vierautta hollantilaisen maiseman äärellä. Geometrisesti mitoitettu tasamaa, lukuisat luotisuorat kanaalit ja tasavälein istutetut puurivit herättävät ihmetystä koskemattomaan luontoon tottuneessa korven kansalaisessa. Kaiken yllä lepää viivoittimen ja valloittamisen henki, joka on mahdollisimman kaukana omasta koskemattoman korven ihanteestamme.

Alankomaissa on meri ja ikuinen taistelu vettä vastaan hollantilaisen omakuvan peruspiilareita. Vesi aiheutti onnettomuuksia, vaaroja ja tulvaa, mutta se myös yhdisti, toi rikkautta liikenteen ja kaupan avulla. Ihmisen tekemä maisema sai Alankomaissa moraalisen ja hengellisen sisällön.

Kansalliseksi tunnuskuvaksi nousi jo 1600-luvulla täyteenlastattu purjeverene. Alankomais-
sa kansallislaulujen kolme maisemaa ovat meri ja hiekkakinokset, hedelmällinen viljelys-
maa ja suuret joet etelässä. Toisin kuin meillä, patriotismia puukenkämaassa herättää
tunne siitä, että ihminen voi olla luonnon herra. Mallikkaasti jäsennetty maisema on
isänmaallisinta, sillä se on omin käsin tehty. Tämä man-made-maisema se muistuttaa
esi-isien ahkeruudesta ja (toistaiseksi) ihmisen voittoon päättyneestä taistelusta luon-
nonvoimia vastaan.

Tulppaanikenttien kansalaiset eivät ole turhan vaatimattomia korostaessaan, että heidän
maansa on itse luotu kokonaistaideteos. Istutetuilla puilla, pensailla, kukilla ja vedellä on
tärkeä arvo kauniissa ja tasapainoisessa ympäristössä. Luonto ja arkkitehtuuri kohtaavat
tavalla, joka synnyttää esteettisesti komeita puoliurbaaneja ja urbaaneja maisemakoko-
naisuuksia. Luonto on arkkitehtoninen elementti. Se on pienoiskoossa ja hyvin hoidettuna
läsnä kaikkialla, maalaistalojen pihoilla, kaupunkien kivialokortteleiden sisäpuolella, ker-
rostalojen ympärillä, esikaupunkien viheralueilla ja puistoissa sekä rivitalojen pikkuisissa
puutarhoissa.

Urbanisoituneen Euroopan maisema on usein puistomaista. Tunnusomaista tälle luon-
nolle on keinotekoisuus, sillä siinä näkyy ihmiskäden jälki. "Keinomaisema" on kunnian-
himoisesti suunniteltua, viimeiseen asti mietittyä ja siksi kaunista. Vapaa ja villi luonto,
tuo meidän niin arvostama "luonnonläheisyys", voi useimmille mannereurooppalaisille
olla vierasta ja pelottavaa. Silti luontoelämys puistossa ja istutetussa metsässä voi olla
yhtä syvä kuin meillä Pohjolassa.

Taidehistorioitsija Madleine von Heland on analysoinut Euroopan kahta rinnakkaista,
pohjoista ja eteläistä, myyttimaailmaa. Pohjoinen, kelttiläisgermaaninen mytologinen pe-
rinne korostaa luonnon vaikutusta, kun taas eteläinen, kreikkalais-roomalainen rakentuu
välimerellisen urbaanimman aineiston varaan. On selvää, että yhdistyneessä Euroopassa
maisematkin lähestyvät toisiaan. Kukaan ei enää voi erakoitua metsään, mutta luonnon
kuormituksen kasvattamisellakin on rajansa. Etelä ja pohjoinen tarvitsevat toisiaan.

Laura Kolbe
(**Aviisi** 3–96)

Door de mens gemaakte landschappen

Door het chauvinistische gevoel dat de Finnen voor hun bossen hebben, zijn zij bijna
niet in staat om buitenlandse 'natuurbelevissen' te begrijpen. Wij denken dat wij de
enige zijn die een min of meer vaste gevoelsrelatie hebben met de natuur. Maar mooie,
stimulerende, tot de verbeelding sprekende oorspronkelijke, of door de mens gemaakte
landschappen, zijn ook elders te vinden. Iedere Europeaan heeft zijn eigen droomland-
schap en een relatie met de natuur die in de loop van de tijd is opgebouwd.

Waar in Europa vind je het tegenovergestelde van de Scandinavische mentaliteit met
betrekking tot bossen? Ik durf te stellen dat een Noord Europeaan iets heel onbestemds
voelt bij het zien van een Nederlands landschap. Een vlak, geometrisch uitgemeten
land, waarin talrijke kaarsrechte kanalen en gelijkmatig geplante bomenrijen de verbazing

opwekken bij mensen die gewend zijn aan ongerepte natuur. Het straalt een geest uit van rechtlijnigheid en heerschappij, die zo ver als denkbaar is afstaat van het eigen ongerepte ideaalbeeld.

In Nederland is de zee, en de eeuwenlange strijd tegen het water, één van de hoofdthema's van de beeldvorming van de burgers. Het water zorgde voor allerlei rampen, gevaren en overstromingen, maar heeft de mensen ook verenigd, wat leidde tot een rijk handelsverkeer. De geestelijke en morele waarden in Nederland zijn niet los te denken van het zelf gecreëerde landschap.

Een volgeladen zeilschip werd al in de zeventiende eeuw het kenmerk van het volk. In de Nederlandse volksliederen zijn de drie belangrijkste landschappen de zee en de duinen, de vruchtbare akkers en de grote rivieren in het zuiden. Anders dan bij ons, ontstond het patriottisme in het klompenland omdat de mens de baas kon zijn over de natuur. De systematisch verdeelde grond roept de meest patriottische gevoelens op omdat het met eigen handen is gemaakt. Deze 'man-made' landschappen herinneren ons aan hardwerkende voorouders en tot nu toe is de strijd tegen de natuur door de mens gewonnen.

De bewoners van het tulpenland zijn niet te bescheiden, wanneer zij zeggen dat hun land in totaliteit een kunstwerk is. Het planten van bomen, struiken, bloemen, en het water zijn belangrijke attributen in deze mooie en vlakke omgeving. De natuur en de architectuur zijn op een dusdanige manier met elkaar verweven dat dit op esthetische wijze heeft geleid tot de vorming van een mooie semi-stedelijke of stedelijke omgeving. De natuur is een architectonisch geheel geworden. Het landschap is een soort miniatuur dat goed onderhouden is en overal aanwezig lijkt te zijn, de tuinen van de boerderijen, de binnentuinen in de steden, de omgeving van de flatgebouwen, de groene stroken en parken in de voorsteden en de kleine tuintjes van de rijtjeshuizen.

De geurbaniseerde landschappen in Europa zijn vaak parkachtig. Het karakteristieke is dat de natuur kunstmatig is en de sporen van de mens duidelijk te zien zijn. De kunstmatig gemaakte landschappen zijn ambitieus gepland, tot in de puntjes overdacht en daarom uitermate mooi. De vrije- en wilde natuur, die voor ons het gewaardeerde gevoel geeft van 'natuurnabijheid', kan voor de meeste mensen uit Midden Europa vreemd en beangstigend zijn. Het natuurgevoel voor de parken en aangeplante bossen kan daar even diep zijn als het natuurgevoel bij ons in het noorden.

Kunsthistorica Madleine von Heland heeft twee parallelle werelden van mythen geanalyseerd, een noordelijke en een zuidelijke. De noordelijke, Keltisch/Germaanse mythologische traditie, legt de nadruk op de invloed van de natuur, terwijl de zuidelijke, Grieks/Romeinse, voortbouwt op het materieel verstedelijkte Middellandse Zee gebied. Het is duidelijk dat in het verenigde Europa de landschappen ook parallellen gaan vertonen. Niemand kan zich opsluiten in de bossen, maar de toenemende druk op de natuur heeft ook zijn grens. Het zuiden en het noorden hebben elkaar nodig.

Laura Kolbe

(**Aviisi** 3–96; Nederlandse vertaling: Arnold Pieterse)

Over 'lavertelu' en geouwehoer

Onlangs stuitte ik op een zin van Paavo Haavikko: *"Ihminen on sentään ennen muuta ja ehkä ainoastaan laverteleva, seurallinen apina, joka kommunikoi lajitoveriensa kanssa"*. (Suomen Kuvalehti nr. 24/1996, p. 7). Een mogelijke vertaling hiervan is "De mens is toch vooral en misschien uitsluitend een 'laverteleva', sociale aap, die met zijn soortgenoten communiceert". Dit illustreert ons probleem: hoe vinden we de Nederlandse vertaling van 'laverteleva'?

Voor mondelinge communicatie beschikt het Fins over twee werkwoorden die breed toepasbaar zijn, namelijk 'puhua' en 'keskustella'. Het Nederlands is rijker gesorteerd. Tegenover het Finse 'puhua' staan zowel 'spreken' als 'praten'. 'Keskustella' (een gesprek voeren) heeft als pendant soms praten maar ook zich met iemand onderhouden, discussiëren en converseren.

De mens is een gezelligheidsdier, betoogt Paavo Haavikko. Voor het praten in een gezellige, ontspannen sfeer, over koetjes en kalfjes, soms vertrouwelijk, hebben de Nederlanders 'keuvelen' en 'babbelen' en de Finnen 'jutella' en 'rupatella'. Wanneer men denkt dat het gesprek inhoudelijk erg weinig oplevert of dat men alleen praat om het praten, wordt het 'kletsen' ofwel 'lörpotellä' of 'laverrella' genoemd. Haavikko zou het dus over "een kletsende aap" hebben. Het geklets kan men ook 'leuteren' noemen, in het Fins 'höpistä' of 'höpöttää'. En als men logica of samenhang in het betoog mist, duidt men het aan met 'zwammen' ofwel 'lässyttää' of 'hölistä'. Het Fins heeft ook nog 'jaaritella' en 'jaanata' in voorraad voor langdradig betogen waar geen eind lijkt aan te komen.

"De kletsende aap" als vertaling heeft voor mij een bezwaar, namelijk een wat onduidelijke betekenis. Mijn schoonmoeder gebruikt 'kletsen' onmiskenbaar in de betekenis 'leuteren' of 'zwammen', terwijl het in de mond van mijn dochter overduidelijk met (gezellig) 'praten', 'babbelen' overeenkomt. De één zou dus de "kletsende aap" negatief, de ander weer positief opvatten. Op zich is dit niet ongebruikelijk als men de mondelinge communicatie tussen de soortgenoten beoordeelt. 'Laverteleva' valt echter aan de negatieve kant, althans voor mijn taalgevoel. Weliswaar niet zo negatief als 'zaniken' en 'vitten', daar hebben de Finnen 'jankuttaa' en 'nalkuttaa' voor.

Zou "een ouwehoerende aap" als vertaling mogelijk zijn? Dit werkwoord lijkt tegenwoordig in opkomst te zijn. Het heeft iets van 'jaaritella' en komt in de buurt van kletsen. Maar terwijl babbelen en kletsen het knusse beeld van keuvelaarsters oproepen, zit in ouwehoeren een ruwere mannengroep ingesloten. Een ouwehoer is een 'hij'; het milieu van het geouwehoer is de kroeg, het café of de kantine, maar ook de universitaire vergadering, het sociaal vormingswerk of ministerieel praten. Een "ouwehoerende aap" roept een ander beeld op dan een "kletsende" of "babbelende". We zullen deze mogelijkheid maar in reserve houden; het werkwoord moet nog wat rondjes draaien in het taalgebruik.

Hoe zou "een zeurende aap" klinken? 'Zeuren' duidt ook langdradig of tot vervelens toe herhaald taalgebruik aan. *Battus* definieert het als "ouwehoeren op klagende toon" (de Volkskrant 14.6.1996, p. 21). Een "zeurende aap" zou beeldend en opvallend zijn; misschien iets te gedurfd. Maar het brengt ons op een ander probleem, namelijk zijn beschrijving in het woordenboek.

In het Nederlands-Finse woordenboek van *Rense 't Hooft* wordt zeuren verklaard met vier werkwoorden, namelijk "jankuttaa, inttäa, marista, nalkuttaa". We kunnen aan twee situaties denken: (moeder maant zoonlief op om de rommel op te ruimen) Hij: "Zeur

niet!", in het Fins: "Älä jankuta!" – of – (zoonlief jengelt aan moeder om een ijsje): Zij: "Zeur niet!", in het Fins "Älä marise!"

Overigens past mijns inziens 'inttää' "tegenspreken, de eigen opvatting hardnekkig verdedigen" niet zo goed in het rijtje. Het in eigen opvatting volharden kan natuurlijk als zeuren beschouwd worden, maar het lijkt mij eerder een soort interpretatie.

De vier Finse werkwoorden bij elkaar geven een Fin de indicatie dat het gaat over "vervelend doen door herhalen, verwijten of lang aanhouden" als men in het Nederlands zeuren zegt. Een Nederlander blijft echter in het ongewisse welk van de vier hij moet kiezen bij een vertaling uit het Nederlands in het Fins. Zo vertelt de opsomming hem niet dat, althans in het doorsnee taalgebruik, een zeurende moeder 'jankuttaa', maar een zeurend kind 'marisee'. Omgekeerd geeft het rijtje "aandringen, aanhouden, zeuren" de Nederlander een summiere indruk van 'inttää', terwijl een Fin er niet veel hulp bij vindt wanneer hij de zin "Älä aina intä vastaan!" (Spreek me niet altijd tegen!) in het Nederlands wil vertalen. Hieruit blijkt dus: naast vertalingen, zijn voorbeelden en (korte) definities een essentiële steun voor de gebruiker van een woordenboek.

We zien dit ook als we de vertaling van 'laverrella' in het woordenboek opzoeken. 't Hoofst geeft ons "kletsen, babbelen; kwetteren". Het laatste moet een vergissing zijn, want 'kwetteren' is in het Fins 'liverrellä'. Voor babbelen (Nederlands-Fins) vinden we "jutella, rupertella; jokeltaa, leperrellä". Het babbelen van een baby is inderdaad 'jokeltaa'. Moeder, buurvrouw of tante 'lepertee', doet het kindje na en spreekt het met troetelnaampjes aan; dit is het gebruik van 'leperrellä' in de eerste instantie. Afgeleid daarvan wordt met 'leperrellä' ook kirrend, vleiend en zelfs slijmerig taalgebruik gekarakteriseerd of eventueel ook zacht, onduidelijk of onsamenhangend praten aangeduid. Gebruik van 'leperrellä' als synoniem van 'laverrella', 'lörpötellä' (kletsen, leuteren) is echter uitzonderlijk, zowel volgens *Nykysuomen Sanakirja* als voor mijn taalgevoel.

Voor de "laverteleva apina" zullen we het maar op een "kletsende aap" of "babbelende aap" houden, hoewel niet van ganser harte. Deze rondgang langs de alternatieven bevestigt wat wij allang weten, namelijk dat vertalen niet zo eenvoudig is. Dit neemt niet weg dat het ook boeiend blijft!

Päivi Schot-Saikku

(*Aviisi* 4–96)

Interview met Maisa van der Kolk

Het was voor mij een plezier om op 18 september bij Maisa van der Kolk op bezoek te gaan in het mooie Edam om haar te interviewen voor dit jubileumnummer van *Aviisi*. Maisa is al heel lang met haar muziekgroep "Neljä" een echte 'goodwill ambassadrice' voor Finland in Nederland. Zij heeft een Finse moeder, maar heeft haar hele leven in Nederland gewoond.

Wij begonnen eerst met een kopje koffie, waarna Maisa begon te vertellen. Haar vader, Jan Schepel, was chirurg. In 1939 leefde heel Nederland erg mee met Finland toen het door de toenmalige Sovjet Unie werd aangevallen en het zich tijdens de "Winteroorlog", bij temperaturen van zo een dertig tot veertig graden onder nul, heldhaftig tegen de invaller verweerde. In Nederland werd een actie gestart om kleren in te zamelen en truien te breien. In Finland vonden zij deze spulletjes wel leuk, maar er kwam toch een bericht dat ze eigenlijk veel meer behoefte hadden aan verpleegkundigen en artsen. Deze

oproep is door het Nederlandse Rode Kruis ingewilligd, waarbij de verpleegkundigen en artsen niet naar het front werden gestuurd, maar naar andere delen van Finland (zie ook **Aviisi** 2–98). Maisa's vader was één van de Nederlandse artsen die aan deze oproep gevolg gaf en hij kwam in Hartola terecht. Deze plaats ligt in Zuid Finland (tussen Lahti en Jyväskylä). Haar moeder, Rauha Salonen, werkte daar als hoofd van de verpleegafdeling. Zo hebben ze elkaar ontmoet. Toen in 1940 de oorlog in Nederland uitbrak besloot hij terug te gaan. Ze zijn snel getrouwd door haar grootvader, die predikant was, en naar het bezette Nederland gingen.

Nu begon er een moeilijke periode voor haar moeder, want er waren in die tijd nog maar weinig Finnen in Nederland, misschien drie of vier. Ze kregen acht kinderen, waarvan één al op jonge leeftijd is overleden. Maisa is de oudste en zij sprak ook het meeste Fins met haar moeder, tot zij naar school ging. Zij heeft naast Fins toen snel Nederlands geleerd, want, wie geen Nederlands kon spreken, kreeg geen snoep in de winkels! Zij zat eerst op school in Hilversum, totdat de familie op haar twaalfde jaar naar Beverwijk verhuisde, waar haar vader een artspraktijk begon en samen met een andere arts het Brandwondencentrum heeft opgericht. Helaas is haar moeder in 1961 op zevenenveertigjarige leeftijd overleden als gevolg van een auto ongeluk.

Maisa van der Kolk

Omdat Maisa toch een band met Finland wilde behouden na het overlijden van haar moeder, was zij in 1962 eerst van plan geweest om in Amsterdam Fins te gaan studeren. Dit bleek niet mogelijk en op raad van haar vader is zij toen Zweeds gaan studeren, maar daar is zij na korte tijd mee gestopt. Daarna koos zij voor een weefopleiding en ging naar de weverij Dannebrog in Amsterdam, waar zij veel verschillende weeftechnieken heeft geleerd bij een Deense weefster.

Haar man, Wout van der Kolk, woonde ook in Beverwijk. Zij heeft hem voor het eerst ontmoet in de trein tussen Amsterdam en Beverwijk. Hij studeerde ook in Amsterdam. Zij zijn in 1964 getrouwd en kregen een zoon Gijsbrecht en een dochter Sanna, die tegenwoordig in Riihimäki in Finland woont met haar Finse man Pasi.

Ik vroeg Maisa hoe het allemaal begonnen is met de muziekgroep "Neljä". Dit was een lang verhaal. Zij vertelde dat zij eerst in een koor had gezongen. Op een gegeven moment stelde de dirigent voor dat zij tussen het programma door wat Finse liedjes zou zingen. Dit is zij gaan doen en de Finse liedjes heeft zij met de pianist ingestudeerd. Later is zij ook in contact gekomen met een Finse dansgroep in Vantaa, bij Helsinki, en zij is daar ook een paar keer geweest om Finse volksdansen te leren. Zij had wel al ervaring met volksdansen, maar niet met volksdansen uit Scandinavië. De dansgroep uit Vantaa is een paar jaar later een keer naar Nederland gekomen en zij hebben speciaal voor Maisa een kantele meegenomen. Deze zomer verzorgde zij een solo-optreden voor deze groep, waarbij ook de minister van cultuur aanwezig was.

Zij heeft op de kantele leren spelen en vervolgens vertelde een vriendin van haar over een leuke groep die internationale volksmuziek speelde. Bij deze groep is zij de zangeres geworden. Maar er was veel belangstelling voor Finse liedjes en de andere leden van de groep wilden wel af en toe eens een Fins nummer spelen, maar niet te vaak. Maisa is

toen op het idee gekomen om een Finse groep te gaan vormen en zij heeft drie partners gevonden die wel met haar mee wilden doen. Zo ontstond dus “Neljä”, wat in het Nederlands “vier” betekent. Zij werden veel gevraagd en hebben ook vaak op feesten van de Vereniging Nederland-Finland gespeeld. Zij zijn tien jaar bij elkaar gebleven. Maar uiteindelijk zijn twee leden iets anders gaan doen en gingen Maisa en de violist samen verder. De naam “Neljä” kon behouden blijven omdat zij een danspaar heeft aangetrokken dat mee optreedt in hun programma.

Behalve de kantele heeft Maisa zich zelf ook andere snaarinstrumenten leren bespelen. Behalve gitaar, harp en viool, zijn dit ook minder bekende instrumenten, zoals balalaika, hommels, dulcimer, de Keltische harp, de autoharp, de zingende zaag en de cither, het is bijna te veel om op te noemen. Alleen op de draailier heeft zij les gehad. Tegenwoordig speelt de groep meer muziek uit andere Scandinavische landen en ook muziek uit Karelië, wat dus gecombineerd wordt met volksdansen. Zij vindt dit erg leuk en kan er dan ook nog iets bij vertellen aan het publiek.

Voor het NCRV - programma “Man bijt hond” vertolkte zij in december 2001, samen met Sinikka Brusman uit Driehuis, het Finse Eurolied. De tekst was van de hand van Herman Schoemakers, geen onbekende bij de Vereniging Nederland-Finland.

Zij voelt zich echt half om half: half Nederlands en half Fins. Als zij in Finland is voelt zij zich prima en terug in Nederland, komt zij altijd weer tot de ontdekking dat zij het hier ook prima vindt! Dit half om half komt ook sterk terug in haar weefkunstwerken. Zij heeft werken met van alle twee iets, bijvoorbeeld een Finse lucht en een Nederlandse lucht, Finse stenen en Nederlandse stenen, Finse spiegelingen en Nederlandse spiegelingen. Van 4 november tot en met 10 december zijn weefwerken van haar tentoongesteld in Oosthuizen in het gemeentehuis.

De Kalevala heeft ook altijd een belangrijke rol in haar leven gespeeld. Op scholen en Scandinavische Verenigingen vertelt zij graag over het Kalevala epos. Zulke verhalen die drieduizend jaar geleden zijn ontstaan in Karelië en pas twee honderd jaar geleden zijn opgeschreven, vindt zij fantastisch. Eén van haar broers heet Ilmari, net als Ilmari in de Kalevala en hij woont in Finland. Sinds kort woont haar dochter er dus ook, zo blijft zij banden houden met Finland.

Tot slot twee leuke details: voordat Aviisi bestond heeft haar zus Selma in de redactie van het verenigingsblad Finnmail gezeten en voor de lay-out gezorgd. Haar moeder heeft de voormalige voorzitter, wijlen Robert Key, Finse lessen gegeven.

Maisa is behalve actief bezig te zijn met muziek en kunst, ook begonnen een huis te bouwen in Riihimäki in Finland met Finse ‘sisu’. Zij wordt daarbij geholpen door haar man Wout, die nu meer tijd heeft omdat hij, nadat hij gewerkt heeft als directeur van de Amsterdamse Kamer van Koophandel, kortgeleden met pensioen is gegaan.

Het interview werd besloten met een prachtig lied dat Maisa speciaal voor mij zong, waarbij zij zichzelf begeleidde op de draailier. Geweldig!!

Anja Guldemond-Rautjärvi

Finse evenementen in 2002 – Suomalaistapahtumat vuonna 2002

26.11.	Amsterdam (IDFA Intern. docum. filmfestival); Finse film "Without My Daughter" van Alexis Kouros en Kari Tervo • <i>Alexis Kourosin ja Kari Ter- von dokumenttielokuva "Without My Daughter"</i>
28.11.	Nijmegen (Doornroosje, Groenewoudseweg 322); Gjallarhorn (wereldmu- ziek) • <i>Gjallarhorn-yhtyeen pohjoismaista maailmanmusiikkia</i>
3.12.	Heerlen (Park Stad Limburg, Burg. van Grunsvenplein 145); Gjallarhorn (wereldmuziek) • <i>Gjallarhorn-yhtyeen pohjoismaisa maailmanmusiikkia</i>
7.12	Den Haag (de Witte); het onafhankelijkheidsfeest van de Finnish Dutch Trade Guild en de Vereniging Nederland-Finland • <i>Kauppakillan ja Alankomaat-Suomi -yhdistyksen itsenäisyyspäivän juhla</i>
12.1.	Rotterdam (Finse Zeemanskerk, ☎ 010-436.61.64); Nieuwjaarsreceptie van de Finse Zeemanskerk, de Vereniging Nederland-Finland, en de Am- bassade van Finland om 16.00 uur • <i>Merimieskirkon, Alankomaat-Suomi -yhdistyksen ja Suomen suurlähetystön uudenvuoden vastaanotto klo 16.00</i>
9.2.	Den Haag (Lucent Danstheater, Spui 175, ☎ 070-880.03.33); Introdans met "Liefde, lust en leugens" - werken van Adriaan Luteijn (La Bayadère) en Jorma Uotinen (Petroesjka) • <i>Introdans esittää Adriaan Luteijnin La Bayadèren ja Jorma Uotisen Petroesjkan</i>
27.2.	Amsterdam (KIT Tropentheater, Mauritskade 63, ☎ 020-668.18.05); Adriitti String Quartet plus Jukka Tiensuu, klavecimbel, speelt muziek van Tiensuu, Andriessen, Rihm en Nishimura • <i>Adriitti String Quartet plus Jukka Tiensuu, cembalo, soittaa Tiensuun, Andriessenin, Rihmin ja Nishi- muran musiikkia</i>
15.4. - 16.4.	's Hertogenbosch-Rosmalen (Mercure Hotel); Finse vrouwendagen • <i>Suomalaisen Naisen Päivät</i>

Nieuwjaarsreceptie

In samenwerking met de Finse Zeemanskerk en de Finse ambassade organiseert de Vereniging Nederland-Finland op zondag 12 januari 2003 om 16.00 uur weer de traditionele Nieuwjaarsreceptie in de Zeemanskerk in Rotterdam ('s Gravendijkwal 64, Rotterdam).

U bent van harte welkom!

Uudenvuoden vastaanotto

Alankomaat-Suomi -Yhdistys järjestää jälleen yhteistyössä Suomen merimieskirkon ja Suomen suurlähetystön kanssa perinteisen uudenvuoden vastaanoton. Vastaanotto on merimieskirkolla ('s-Gravendijkwal 64, Rotterdam) sunnuntaina 12.1.2003.

Tervetuloa!

Alankomaiden suurin suomalaistapahtuma
Merimieskirkon joulumyyjäiset
Finse Kerstmarkt

's-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam

Vrijdag	22 november	13.00 – 21.00
Zaterdag	23 november	12.00 – 18.00
Zondag	24 november	12.00 – 18.00

—
Tervetuloa mukaan suomalaisen tunnelmaan!

Hartelijk welkom!

—
Ennätyksellisen runsas tavaravalikoima.

Er wordt een groot aantal zeer verschillende producten aangeboden.

—
Tule hakemaan lahjat, ruuat ja hyvä joulumieli
Rotterdamista ja kun tulet ajoissa varmistat ettet jää ilman.

Kom voor leuke Finse cadeaus, levensmiddelen en de speciale
Kerststemming en wanneer U niet te laat komt is het zeker
dat U niet met lege handen naar huis zult gaan.

—
Huomaa! Myyjäiset tänä vuonna ainoastaan Rotterdamissa.

Pas op! Dit jaar is er alleen een bazaar in Rotterdam.

—
Tapahtuman suojelijana on suurlähettiläs Pekka Säilä.

Beschermheer is de Finse ambassadeur Pekka Säilä.

Kerstmarkt in Finse sferen

In het centrum van Oud-Beijerland op zaterdag 14 december 2002
van 10.00 tot 22.00 uur.

Het programma bestaat onder andere uit:

Optreden Pauliina May

Optreden van 2 zingende Sneeuwpoppen

Optreden van een handcarillon van 14 personen

Optreden van de Carol Christmas Singers in Dickens stijl

Optreden van de orgelman in Dickens stijl

Optreden van jachthoornkorps Polderluid

Diverse kramen o.a. met Finse producten

Voor meer info: VVV ☎ 0186-61.60.00

Maisa van der Kolkin haastattelu

Syyskuussa minulla oli ilo vieraillla Maisa van der Kolkin luona Edamin kauniissa kaupungissa ja haastatella häntä Aviisin juhlanumeroa varten. Maisa on jo pitkään ollut musiikkiyhtye ”Neljän” kera todellinen Suomen ’hyväntahdon suurlähettiläs’ Alankomaissa.

Ensin nautimme kupilliset kahvia ja sitten alkoi Maisa kertoa: hänen isänsä, Jan Schepel, oli ammatiltaan kirurgi. Koko Alankomaiden väestö tunsi suurta myötätuntua silloisen Neuvostoliiton hyökkäämää Suomea kohtaan, joka yli -30 asteen pakkasessa Talvisodan aikana urhoollisesti puolusti itseään Neuvostoliiton hyökkäyksiä vastaan. Alankomaissa järjestettiin vaatekeräyksiä ja kudottiin villapaitoja. Suomessa arvostettiin kyllä näitä ponnistuksia, mutta annettiin kuitenkin ymmärtää, että oikeastaan olisi paljon tarpeellisempaa saada hoitohenkilökuntaa ja lääkäreitä. Alankomaiden Punainen Risti vastasi tähän pyyntöön, jonka mukaan hoitohenkilökuntaa ja lääkäreitä ei lähetetty rintamalle, vaan muualle Suomeen (asiasta enemmän [Aviisin](#) numerossa 2–98). Maisan isä oli niitä alankomaalaisia, jotka noudattivat kutsua ja hän päätyi Hartolaan, joka sijaitsee Etelä-Suomessa Lahden ja Jyväskylän välillä. Maisan äiti, Rauha Salonen, työskenteli siellä ylisairaanhoidajana. Näin Maisan vanhemmat tapasivat toisensa. Kun sota Alankomaissa 1940 puhkesi, päätti Maisan isä palata takaisin kotimaahansa. Heidät vihki morsiamen iso-isä, joka oli pappi, ja niin he lähtivät yhdessä miehitettyyn Alankomaihin.

Maisan äidin elämässä alkoi vaikea ajanjakso, sillä 40-luvulla oli Alankomaissa vain vähän suomalaisia, ehkä kolme tai neljä. He saivat kahdeksan lasta, joista yksi lapsi kuoli jo nuorena. Maisa on vanhin lapsista ja hän puhuikin eniten suomea äitinsä kanssa, kunnes meni kouluun. Suomen lisäksi hän oppi nopeasti hollantia, sillä joka ei osannut hollantia, ei saanut karkkia kaupoissa! Hän kävi ensin koulua Hilversumissa, kunnes perhe hänen ollessaan kahdentoista ikäinen muutti Beverwijkiin, missä hänen isänsä perusti kotilääkäripraktiikan ja yhdessä erään toisen lääkärin kanssa Palovammakeskuksen Beverwijkissä. Valitettavasti Maisan äiti kuoli liikenneonnettomuudessa vain 47-vuoden ikäisenä vuonna 1961.

Koska Maisa halusi jollakin tapaa säilyttää suhteensa Suomeen äidin kuoleman jälkeen, hän suunnitteli alkavansa opiskella suomea Amsterdamissa. Tämä ei kuitenkaan silloin vielä ollut mahdollista ja isänsä neuvoa noudattaen hän opiskelikin jonkin aikaa ruotsia. Sen jälkeen hän aloitti käsityöopinnot Dannebrogin kutomossa Amsterdamissa, missä hän oppi monta erilaista kudontatekniikkaa tanskalaisen kutojan johdolla.

Miehensä Wout van der Kolk asui silloin myös Beverwijkissä. He tapasivat toisensa junassa, sillä Wout opiskeli myös Amsterdamissa. Naimisiin he menivät vuonna 1964 ja saivat kaksi lasta, Gijsbrecht-pojan ja Sanna-tyttären. Sanna asuu nykyään Suomessa Riihimäellä yhdessä suomalaisen miehensä Pasin kanssa.

Kysyin Maisalta, kuinka soitinyhtye ”Neljä” sai alkunsa. Se olikin pitkä tarina! Hän kertoi laulaneensa ensin kuorossa. Kerran sitten kuoronjohtaja ehdotti, että Maisa laulaisi ohjelmien välissä joitakin suomalaisia lauluja. Näin sitten tehtiinkin ja laulut hän opetteli pianistin johdolla. Myöhemässä vaiheessa hän tutustui vantaalaiseen kansantanssiryhmään, jonka luona hän kävi muutaman kerran opettelemassa suomalaisia kansantansseja. Kansantanssit olivat hänelle pohjoismaalaisia lukuunottamatta entuudestaan tuttuja. Vantaalainen tanssiryhmä kävi kerran Alankomaissakin ja he toivat Maisalle kanteleen jota hän myös opetteli soittamaan. Kerran eräs ystävätär kertoi tietävänsä yhtyeen, joka

soittaa kansainvälistä kansanmusiikkia. Maisasta tuli kyseisen yhtyeen laulusolisti. Suomalaiset laulut saivat paljon huomiota osakseen eivätkä yhtyeen jäsenet panneet pahakseen soittaa niitä silloin tällöin, mutta ei liian usein. Silloin Maisa sai ajatuksen perustaa puhtaasti suomalaisen yhtyeen. Hän löysikin kolme kumppania. Näin syntyi siis yhtye ”Neljä”. Heillä oli paljon kysyntää ja he ovat esiintyneet usein myös Alankomaat-Suomi Yhdistyksen juhlissa. Yhtye pysyi koossa kymmenen vuotta, mutta lopulta kaksi yhtyeen jäsenistä lähti harrastamaan muita asioita. Maisa ja viulisti pysyivät yhdessä. Nimi ”Neljä” voitiin säilyttää, koska mukaan liittyi tanssipari, joka esiintyi heidän kanssaan.

Kanteleen lisäksi Maisa on itse opetellut soittamaan myös muita kielisoittimia. Kitaran, harpun ja viulun lisäksi hän soittaa myös vähemmän tunnettuja soittimia joista mainittakoon balalaikka, kelttiläinen harppu, saha ja sitra. Ainoastaan kampilyran soitossa hän on ottanut soittotunteja. Nykyään Maisan yhtye soittaa paljon musiikkia muista Pohjoismaista sekä Karjalasta yhdistettynä kansantanssiin. Maisasta tämä on hyvin hauskaa ja lisäksi hän kertoo jotakin musiikin alkuperästä yleisölle.

Joulukuussa 2001 Maisa tulkitsi yhdessä Sinikka Brusmanin (Driehuisistä) kanssa Suomen Eurolaulun NCRV:n ohjelmaa ”Man bijt hond” varten. Tekstin oli laatinut Herman Schoemakers, joka myös on tuttu henkilö Alankomaat – Suomi Yhdistyksessä.

Maisa tuntee itsensä puoliksi alankomaalaiseksi ja puoliksi suomalaiseksi. Kun hän on Suomessa hänen on hyvä olla ja kun hän on taas takaisin täällä hän toteaa, että sekin tuntuu mukavalta! Tämä puolittaminen tulee voimakkaasti esille myös hänen kudontataiteessaan. Hänen töissään näkyy kaksi puolta, esimerkiksi suomalainen ja alankomaalainen sää, suomalaisia ja alankomaalaisia kiviä, suomalaisia ja alankomaalaisia heijastuksia. Maisan kudontataidetta on näytteillä Oosthuizenin kunnantalolla 4.11.-10.12.2002 välisenä aikana.

Kalevalalla on myös aina ollut tärkeä osa Maisan elämässä. Hän käy mielellään kertomassa Kalevala-epoksesta kouluissa ja pohjoismaisissa yhdistyksissä. Hänestä sellaiset tarinat, jotka syntyivät 3000 vuotta sitten ja kirjoitettiin muistiin vasta 200 vuotta sitten, ovat suurenmoisia! Yksi hänen veljistään on nimeltään Ilmari, kuten Ilmari Kalevalassa, ja hän asuukin nykyään Suomessa. Koska hänen tyttärensäkin on hiljattain muuttanut sinne, säilyvät Maisan suhteet Suomeen.

Lopuksi kaksi hauskaa yksityiskohtaa: ennen Aviisia hänen sisarensa Selma toimi Yhdistyksen Finnmail-lehden toimituksessa ja teki lehden taiton. Hänen äitinsä Rauha opetti soomea edesmenneelle Yhdistyksen puheenjohtajalle, Robert Keylle.

Maisa ei ole aktiivinen ainoastaan musiikin ja taiteen teossa, sillä hän on aloittanut talon rakentamisen suomalaisella sisulla Riihimäellä. Hänen miehensä Wout voi auttaa rakentamisessa, sillä päästyään eläkkeelle Amsterdamin Kauppakamarin johtajuudesta hänellä on nyt siihen aikaa.

Haastattelu päättyi Maisan erityisesti minulle laulamaan ballaadiin, jota hän säesti kampilyran avulla. Tosi hieno!

Anja Guldemond-Rautjärvi

Eeva Kriek-Tuovinen, suomalainen monitoimimainen

Kriekin perheen rivitalokodin olohuoneessa Amstelveenissä oli lämmin kotoisa tunnelma, kun syksyisenä lauantaiaamuna leppoisesti jutustelimme kahvikupin ääressä, kahden kissan, Pojun ja Päivin, loikoillessa sohvalla vieressäni. Edessäni istui mielenrauhaa

ja lämpöä säteilevä, aidosti suomalainen nainen, jonka kanssa oli helppoa päästä jutun alkuun.

Helsinkiläinen Eeva Tuovinen tuli Hollantiin 43 vuotta sitten amsterdamilaisen Erik Kriekin nuorena aviovaimona. Nuoret olivat tavanneet toisensa sattumalta Kööpenhaminassa, ja oltuun pari vuotta kirjeenvaihdossa heidät vihittiin Helsingissä. Eeva oli juuri saanut päätökseen opintonsa psykiatrisen alan erikoissairaanhoidajaksi. Nuoripari onnistui saamaan äärimmäisen asuntopulan aikaan vuokra-asunnon Amsterdamissa ikivanhasta talosta Kalverstraatin ja Rokinin tienoilta. Eevan 'kotouttaminen' uuteen maahan, kieleen ja kulttuuriin tapahtui nopeasti. Alueen kapeitten kujien pikkukauppiat ottivat hänet oppilapsekseen. Juustokauppias opetti kaiken juustoista, vihanneskauppias oudoista vihanneksista ja hedelmistä. Kauppiat puhuivat amsterdamilaiseen tapaan suureen ääneen, ja niin Eeva joutui koko asiakaskunnan kuullen ujona ulkomaalaisena puhumaan ja vastailemaan kysymyksiin.

Eeva Kriek-Tuovinen

Pari vuotta myöhemmin, Erikin saatua jatko-opintonsa päätökseen ja väiteltäessä tohtoriksi, Eeva ja Erik muuttivat Amstelveeniin, ensin vuokra-asuntoon ja sittemmin, kolmen lapsensa, Anjan, Kaisan ja Erikin, kanssa taloon, jossa he ovat nyt asuneet jo 35 vuotta. Nuorin lapsista, Mikko, syntyi 32 vuotta sitten. Kaikki lapset ovat rakentaneet oman elämänsä, löytäneet tiensä mielenkiintoisille aloille, asuvat kaikki lähistöllä. Lapsenlapset käyvät usein isovanhempien luona.

Eeva kuvaa elämänsä käännekohtana kokemaansa suurta pettymystä. Kolmen vanhimman lapsen oltua jo vaippaiän ohi Eeva halusi hakeutua mukaan työelämään ja toteuttamaan itseään alalla, johon hän oli saanut koulutuksen. Hän haki työpaikkaa Amsterdamissa toimivassa entisten psykiatristen potilaiden hoivakodissa. Hänellä oli kaikki edellytykset paikkaan ja keskustelu katolisen johtokunnan kanssa meni hienosti. Hänet hyväksyttiin työpaikkaan. Lastenhoito oli järjestetty ja asiat olivat kaikin puolin kunnossa. Juuri ennenkuin hänen piti aloittaa työt, hän sai kirjeen, ettei saakaan työpaikkaa. Syyksi ilmoitettiin vain, että hänellä on kolme lasta! Tämä oli Eevalle valtava pettymys, ei vain luvattun työpaikan menetyksenä vaan myös epäoikeudenmukaisuutena häntä kohtaan naisena ja äitinä.

Päästyään yli pettymyksestään Eeva päätti itse tarttua ohjaksiin. Hän hakeutui Amstelveenin Naistenkahvilaan, mukaan alkavaan emansipaatioliikkeeseen, kävi kursseilla. Ajan mittaan hän alkoi itse pitää luentoja naisille. Hän toimi vuosikautia Amstelveenin kunnan emansipaatiotoimikunnan jäsenenä. Hän oli mukana perustamassa naistentaloja, terveyskeskuksia, feminististä terapialiikettä. Syventyminen naisten erityisiin ongelmiin ja käytyään itse läpi prosessit naisena, äitinä, emigranttina, sekä taustanaan vankat ja aikanaan hyvin edistykselliset erikoissairaanhoidajan opinnot ovat johtaneet Eevan tietä halutuksi luennoitsijaksi ja terapeutiksi. Hän pitää edelleen kursseja aikuiskasvatuskoulutuksen osana hollantilaisille naisille ja emigranttiryhmillä sekä on puhelinpalvelun auttavana ystävänä meille suomalaisille.

Eevan työkenttä ei rajoitu vain Amstelveeniin ja koko Alankomaihin, vaan se ulottuu myös Suomeen. 80-luvulla oli järjestäytynyt emansipaatiotyö Alankomaissa paljon pidemmällä kuin Suomessa. Eeva toi hollantilaisia ideoita Suomeen ja hän oli naisten terapiatyön alullepanija Suomessa. Hänet kutsuttiin luennoimaan Lauttasaareissa sijaitsevaan Villa Saliniin. Talon omisti aikoinaan nappikauppias Ida Salin ja siellä jo hänen

eläessään saivat lomailla hänen liikkeensä työntekijät. Leskirouva Salin testamentasi talonsa lepokodiksi 'säädyllyille suomalaisille naisille', ja sen ylläpidoksi perustettiin Naisasialiike Union. Siellä Eeva aloitti feministisen radikaaliterapian kurssit naisille hoidoksi, hoivaksi ja turvaksi.

Eevan työsarka laajeni käsittämään koko Suomen. Hän pitää edelleen pari kertaa vuodessa kursseja Kansansivistystyön keskusliiton Oulun piirissä sekä kouluttaa psykiatrian erikoishoitajia ympäri Suomea.

Eevan lämmin persoona on täällä monille suomalaisille tuttu myös Naistenpäivien luennoista. Hän haluaa tuoda helpotusta yleiseen naisten ahdistukseen, jonka pohjalla on ainainen, yhteiskunnan asettamien paineitten aiheuttama syyllisyydentunne ja omakuvan heikkous. Hän itse emigranttina tuntee meidän vieraalla maalla asuvien tunteen 'väärässä' paikassa olemisesta, jonka jokainen meistä jossain elämänvaiheessa kokee, ainakin silloin, kun omat vanhemmat tai muut läheiset entisessä kotimaassa olisivat avun tai hoivan tarpeessa.

Eevan laaja työkenttä ei rajoitu hänen ammattialaansaakaan. 90-luvun alussa hän teki viiden hollantilaisen naisen kanssa kiertomatkan Suomessa. Matkalla oli mukana myös hänen hyvä ystävänsä Nanny de Vries, joka on kirjoittanut useita matkakirjoja ja -oppaita. Nanny innostui siinä määrin Suomesta, että hän halusi yhdessä Eevan kanssa tehdä matkaoppaan Suomesta. Kirja julkaistiin Dominicus-oppaiden sarjassa. Kirjasta on nyt tehty kolmas painos, jonka asiasisällön tarkistuksen on tehnyt Eeva yhdessä aviomiehensä Erikin kanssa.

Juttutuokiomme jatkui vielä, kun tytär Anja toi kaksivuotiaan Iska-poikansa isovanhempien paimennettavaksi. Kertomista toimeliaalla Eevalla olisi riittänyt loputtomiin. Kotiin palattuani tunsin, että olin huomaamattani itsekin saanut ison annoksen positiivista energiaa. Kiitos, Eeva!

Pirkko van Bruggen

Eeva Kriek-Tuovinen, een veelzijdige Finse

In de Amstelveense woonkamer van de familie Kriek heerst een huiselijke en warme sfeer. Onder het genot van een kop koffie zitten Eeva en ik op een herfstige zaterdagmorgen ontspannen te praten, terwijl haar twee poezen, Poju en Päivi, naast mij op de bank liggen.

Voor mij zit een duidelijk Finse vrouw die rust en warmte uitstraalt en met wie het gesprek makkelijk op gang komt. Eeva Tuovinen, afkomstig uit Helsinki, kwam 43 jaar geleden naar Nederland als de jonge vrouw van de in Amsterdam geboren en getogen Erik Kriek. Het jonge stel had elkaar bij toeval in Kopenhagen ontmoet en na een correspondentie van een paar jaar waren zij in Helsinki getrouwd. Eeva had net haar opleiding tot psychiatrische verpleegkundige voltooid.

Zij slaagden er in een woning te huren in Amsterdam in een oud huis aan een steeg tussen de Kalverstraat en het Rokin. En dat in een periode van grote woningnood. De 'inburgering' van Eeva verliep voorspoedig. Zij werd al snel geadopteerd door de winkeliers van de kleine buurtwinkels. De groenteboer leerde haar alles over groente en fruit - toen in Eeva's ogen nogal exotisch - terwijl de kaasboer haar alles over kaas vertelde. De winkeliers spraken, zoals in Amsterdam de gewoonte is, tamelijk luid met

als gevolg dat Eeva, als verlegen buitenlander, hoorbaar voor iedereen antwoord moest geven.

Een paar jaar later - Erik was inmiddels gepromoveerd - verhuisden Eeva en Erik naar Amstelveen. Eerst naar een huurhuis en later, samen met hun drie kinderen Anja, Kaisa en Erik naar het huis waar zij nu al 35 jaar wonen. Mikko, hun jongste, werd 32 jaar geleden geboren. Alle kinderen hebben een eigen bestaan opgebouwd en hebben interessant werk gevonden. Zij wonen allemaal in de buurt en de kleinkinderen komen regelmatig bij hun grootouders op bezoek.

Eeva vertelt over de ommekeer in haar leven die te weeg werd gebracht door een grote teleurstelling. Toen haar drie kinderen de luierleeftijd waren ontgroeid, wilde zij gaan werken in het beroep waarvoor zij opgeleid was. Zij solliciteerde bij een in Amsterdam gevestigde instelling waar ex-psychiatrische patiënten werden opgevangen. Zij had alle kwalificaties voor de baan en het gesprek met het rooms katholieke bestuur verliep heel goed. Zij werd dan ook aangenomen. Voor haar kinderen regelde zij kinderopvang en zo leek alles onder controle te zijn totdat zij, kort voordat zij zou gaan werken, een brief kreeg waarin stond dat haar baan toch niet doorging. Als reden werd genoemd dat zij moeder van drie kinderen was! Dat betekende een geweldige teleurstelling voor Eeva. Niet alleen dat die baan haar neus voorbij ging, maar de onrechtvaardigheid van de argumenten die haar als vrouw en moeder troffen.

Nadat zij over de teleurstelling heen gekomen was, besloot Eeva de zaak in eigen hand te nemen. Zij sloot zich aan bij het Amstelveense vrouwencafé, een representant van de beginnende emancipatiebeweging en volgde diverse cursussen. Na verloop van tijd begon zij ook zelf lezingen te geven voor vrouwen. Zij fungeerde jarenlang als lid van de emancipatiecommissie van de gemeente Amstelveen. Zij was betrokken bij de oprichting van vrouwenhuizen, gezondheidscentra en een beweging voor feministische therapie. Door zich te verdiepen in specifieke vrouwenproblemen en door zelf de verschillende processen te doorlopen als vrouw, moeder en immigrant en door haar achtergrond met een in die tijd goede opleiding als gespecialiseerde verpleegkundige is Eeva een gewild spreker en therapeut geworden.

Zij geeft nu nog cursussen als een onderdeel van de volwasseneneducatie aan Nederlandse vrouwen en groepen immigranten. Daarnaast reikt zij via een telefonische hulpdienst ons Finnen de helpende hand. Eeva's werkgebied beperkt zich niet alleen tot Amstelveen en heel Nederland, maar strekt zich ook uit tot Finland. In de tachtiger jaren was het emancipatiewerk in Nederland al veel beter georganiseerd dan in Finland. Eeva bracht Nederlandse ideeën naar Finland en was degene die de vrouwentherapie in Finland op poten zette. Zij werd gevraagd lezingen te houden in Villa Salin op Lauttasaari in Helsinki. Het huis was ooit eigendom van de knopenhandelaar Ida Salin geweest. Bij haar leven konden de werknemers van haar bedrijf daar met vakantie gaan. Uiteindelijk bestemde de weduwe Salin bij testament de villa tot een rusthuis voor 'deugdzame vrouwen'.

Voor het beheer van het huis werd de Vrouwenbeweging "Union" opgericht. Daar begon Eeva cursussen feministische radicaaltherapie aan vrouwen te geven met als doel het bieden van genezing, zorg en veiligheid. Eeva's werkgebied breidde zich uit tot heel Finland. Zij geeft nog steeds een paar keer per jaar cursussen aan de volksuniversiteit van Oulu en omstreken en is ook nog betrokken bij de scholing van verplegend personeel in de psychiatrie in heel Finland.

Hier in Nederland kennen veel Finnen Eeva en de warme persoonlijkheid die zij is, vooral ook door haar lezingen tijdens de Vrouwendagen. Zij wil hulp bieden voor de beklemming die vrouwen over het algemeen ervaren. Een beklemming die het resultaat is van de

altijd aanwezige druk die de maatschappij oplegt en die leidt tot schuldgevoel en een zwak ontwikkeld zelfbeeld. Zij kent, omdat zij zelf immigrant is, het gevoel van op de 'verkeerde' plek te zijn, dat wij, als mensen die in een vreemd land wonen, bij ons dragen. Iets dat ieder van ons in één of andere levensfase meemaakt, en in ieder geval dan wanneer onze eigen ouders of andere dierbaren in ons land van herkomst onze hulp of zorg nodig hebben.

Eeva's brede werkveld houdt zelfs niet op bij de grenzen van haar beroepsgebied. In het begin van de jaren negentig maakte zij met vijf Nederlandse vrouwen een rondreis door Finland. Aan die reis nam ook haar goede vriendin, Nanny de Vries, deel die verschillende reisboeken en reisgidsen geschreven heeft. Nanny raakte zo begeistert van Finland dat zij voorstelde om samen met Eeva een Finse reisgids te maken. En zo gebeurde het ook. Het boek is uitgebracht in de serie Dominicus-reisgidsen en heeft al zijn derde druk beleefd, waarvan de feitelijkheden door Eeva en haar man Erik zijn gecontroleerd en gecorrigeerd.

Ons gesprek was nog in volle gang toen Eeva's dochter Anja haar tweejarige zoonnetje Iska kwam brengen om door oma en opa opgepast te worden. Tijd om te stoppen, ook al had Eeva ons nog veel meer kunnen vertellen over al haar activiteiten. Thuis gekomen voelde ik dat ik zelf ongemerkt een grote dosis positieve energie had meegekregen.

Pirkko van Bruggen

(Nederlandse vertaling: Carel van Bruggen)

Interview met Rens Bakker

Op een mooie zondagmiddag in september had ik op verzoek van de **Aviisi** redactie een afspraak gemaakt met Rens Bakker voor een interview. Rens heeft al heel lang een bijzondere band met Finland en wij vonden het leuk om hier iets meer over te vertellen in dit jubileumnummer.

Rens, in Finland wordt zij "Rensu" genoemd, is in 1939 geboren in Groningen. Na haar eindexamen in 1958 heeft zij een jaar in de Zwitserse Jura als au pair gewerkt om haar Frans te vervolmaken en het volgende jaar heeft zij een tijd in Engeland doorgebracht om haar Engels te perfectioneren.

In 1961 kreeg zij een baan bij de ANWB op de redactie 'Gidsen', waar op dat moment gewerkt werd aan reisgidsen voor Scandinavië. Voor het eerst werd, als onderdeel van de Zweedse reisgids, 50 bladzijden aan Finland besteed. Zij werd de voortrekker van dit project.

Op een gegeven moment bood de directeur van het Fins Verkeersbureau in Amsterdam haar een reis aan naar Finland, waar zij voor het eerst in Aulanko kennis maakte met de Finse natuur en het fenomeen sauna. Zij ging ook naar Lapland, wat nog een diepere indruk op haar heeft gemaakt. Het jaar daarop ging zij met Pasen terug voor een wintersportvakantie en haar interesse voor Finland was definitief gewekt. Zij wilde in contact komen met Finse mensen in Nederland en ging Fins leren, waarbij ze les kreeg van Liisa Meijer-Karjalainen in Den Haag. Later is zij met skivakantie naar de Lapse plaats Hetta (Enontekiö) gegaan en dit beviel zo goed dat ze er al 25 jaar elke winter komt.

Rens Bakker

In het hotel liet zij toeristische films over Finland en Nederland zien, die zij later ook aan schoolkinderen heeft getoond, en heeft daardoor kennis gemaakt met Marjatta Palismaa, die als rector en lerares Engels aan de plaatselijke 'yläaste-lukio' (middelbare school) was verbonden. Sindsdien is de 'hollantilainen kevätlintu' op deze school een graag geziene gast.

Zij raakte steeds meer bevriend met Marjatta Palismaa en haar man Antti (die van beroep rendierhouder was) en zij boden haar aan bij hun te logeren in plaats van in het hotel te verblijven. Zij werd steeds meer gezien als familielid bij de Palismaa's en ging vaak met het gezin naar hun 'kämppä' in de bergen. In begin was het wel even wennen aan het gesloten karakter van de Finnen, maar de Groningers zijn een beetje hetzelfde vindt zij, en daardoor voelde zij zich er snel thuis.

Rens vertelde dat het soms gebeurde dat zij met een groep mensen aan tafel zat en dat iedereen de kat uit de boom keek. Het leek dan wel alsof zij langs haar heen keken en deden alsof zij niet bestond, totdat zij het gesprek opende. Zij vertelde ook dat zij graag alleen gaat skiën om alleen met de natuur te zijn en van de stilte te genieten.

Omdat Marjatta en Antti weigerden geld te ontvangen voor kost/logies hebben zij samen het "Rensu stipendi" bedacht voor schoolkinderen. Het Rensu stipendi wordt aan twee kinderen aan het eind van het schooljaar toegekend. Dit houdt in dat ze een klompje, waarop Rensu stipendi en een datum staat, plus een molentje en een tulpje, en een geldbedrag krijgen. Om in aanmerking te komen voor een Rensu stipendi moet je aan bepaalde sociale criteria voldoen. Je komt er bijvoorbeeld voor in aanmerking wanneer je heel lang ziek bent geweest en toch het schooljaar haalt, of als je thuis moeilijkheden hebt gehad. Omdat er op gegeven moment veel geld op de rekening stond, hebben zij ook geld gegeven aan de plaatselijke muziekschool om een kantele aan te schaffen.

Zij is zo bekend geworden in Hetta dat kinderen haar soms op straat spreken en vragen "onko Rensu?". Rens is ook een keer gevraagd om voor één van de grote evenementen in Hetta, de 'Musiikipäivät' (muziekdagen), het voorwoord in het programma te schrijven.

Eind 70er jaren kwam Rens in het bestuur van de Vereniging Nederland-Finland als secretaris, een taak die zij zeven jaar heeft vervuld. Zij vond het bijzonder leuk om Finnen kennis te laten maken met de verschillende aspecten van Nederland en dat ging goed samen met het organiseren van activiteiten. In die tijd heeft zij een aantal keren het midzomerfeest georganiseerd in het Larserbos compleet met juhannuskokko (midzomer kampvuur). Om het voor gezinnen aantrekkelijk te maken heeft zij geprobeerd de prijs laag te houden en bewust activiteiten op kindvriendelijke locaties gehouden.

Door haar bestuursfunctie en werk bij de ANWB heeft Rens zich in Nederland steeds actief ingezet om Finland te promoten en wij willen haar nog een keer bedanken voor haar inzet en enthousiasme.

Margot Frants

Rens Bakkerin haastattelu

Eräänä kauniina syyskuisena sunnuntai-iltapäivänä olin **Aviisin** toimituksen pyynnöstä sopinut Rens Bakkerin kanssa haastattelusta. Rensillä on jo pitkään erityinen suhde Suomeen, ja mielestämme oli hauskaa kertoa siitä enemmän tässä juhlanumerossa.

Rens, Suomessa häntä kutsutaan "Rensuksi", syntyi vuonna 1939 Groningenissa. Ylioppilastutkintonsa jälkeen vuonna 1958 hän työskenteli "au-pairina" Sveitsin Juralla

täydentääkseen ranskankielen taitojaan, ja seuraavana vuonna hän asui jonkin aikaa Englannissa täydentääkseen englanninkielen taitojaan.

Vuonna 1961 hän sai työpaikan ANWB:ssä Matkaopas-toimituksessa. Siellä työskenneltiin juuri sillä hetkellä Skandinavian matkaoppaiden parissa. Ensimmäistä kertaa, Ruotsin matkaoppaan osana, varattiin 50 sivua Suomelle. Rensistä tuli tämän projektin vetäjä.

Eränä päivänä Suomen Valtion Matkailunedistämiskeskuksen johtaja Amsterdamissa tarjosi Rensille Suomen matkaa, jonka aikana hän Aulangolla ensimmäistä kertaa tutustui Suomen luontoon sekä ihmeelliseen saunaan. Hän matkusti myös Lappiin, joka teki häneen vielä syvemmän vaikutuksen. Seuraavan vuoden pääsiäisenä hän matkusti sinne uudelleen talvilomalle, ja hänen kiinnostuksensa Suomeen heräsi lopullisesti. Hän halusi ottaa yhteyttä suomalaisiin Alankomaissa ja rupesi opiskelemaan suomenkieltä Den Haagissa asuvan Liisa Meijer-Karjalaisen johdolla. Myöhemmin hän matkusti hiihtolomalle Lappiin Enontekiön Hettaan, ja se miellytti niin, että hän matkustaa sinne joka talvi jo 25 vuoden ajan.

Hotellissa hän esitti matkailufilmejä Suomesta ja Alankomaista, joita hän myöhemmin esitti myös koululaisille. Sitä kautta hän tutustui Marjatta Palismaahan, joka toimi paikallisen yläaste-lukion rehtorina ja englanninkielen opettajana. Siitä lähtien on 'hollantilainen kevätlintu' mieluinen vieras tässä koulussa.

Rens ystävystyi yhä enemmän Marjatta Palismaan ja tämän miehen Antin kanssa. Antti oli ammatiltaan poromies. Pariskunta kutsui hänet luokseen asumaan hotellin sijasta. Häntä pidettiin enemmän ja enemmän Palismaan perheen jäsenenä, ja hän lähti usein heidän mukana vuorilla sijaitsevalle kämpälle. Alkuun hänen oli totuteltava suomalaisten sulkeutuneisuuteen, mutta hänen mielestään groningenilaiset ovat melkein samankaltaisia, ja siksi hän tunsikin olonsa kotoiseksi nopeasti.

Rens kertoi usein istuneensa ihmisten kanssa pöydässä itsekunkin vaietessa. Hänestä tuntui silloin siltä, että he katsoivat hänen ohitsensa ja hän oli ikäänkuin olematon, kunnes hän itse aloitti keskustelun. Hän kertoi myös menevänsä mielellään yksin hiihtämään ollakseen yksin luonnon helmassa ja nauttiakseen hiljaisuudesta.

Koska Marjatta ja Antti kieltäytyivät ottamasta maksua Rensiltä perustivat he yhdessä 'Rensu stipendin' koululaisille. *Rensu stipendi* jaetaan koulukauden päättyessä kahdelle koululaiselle. Tämä merkitsee, sitä että he saavat puukengän, johon kaiverrettu *Rensu stipendi* ja päivämäärä sekä lisäksi he saavat pienen myllyn, tulppaanin ja rahasumman. Jotta tulisi stipendiasiaa huomioon otetuksi täytyy asianomaisen täyttää määrätyt sosiaaliset ehdot. Tulet huomioon otetuksi, jos olet esimerkiksi ollut kauan sairaana ja olet kuitenkin pärjännyt koulussa, tai, jos sinulla on vaikeuksia kotona. Koska ajan mittaan rahaa kertyi tilille, on sitä jaettu paikalliselle musiikkikoululle kanteleen hankkimista varten.

Hänestä on tullut niin tunnettu Hettassa, että lapset puhuttelevat häntä tiellä ja kysyvät: "Onko Rensu?". Häntä pyydettiin kerran kirjoittamaan alkulause Hettan suur tapahtuman, Musiikkipäivien, ohjelmavihkoon.

1970-luvulla Rensistä tuli Alankomaat-Suomi -Yhdistyksen johtokunnan jäsen. Hän toimi siinä sihteerinä seitsemän vuotta. Hänestä oli hyvin hauskaa tutustuttaa suomalaisia erilaisiin alankomaalaisiin seikkoihin, ja se sujui hyvin tapahtumien järjestelyn ohella. Noinin aikoihin hän järjesti usean kerran juhannusjuhlat kokkoineen Larser-metsässä. Jotta tapahtumat olisivat mielenkiintoisia perheille on hän aina yrittänyt pitää osallistumismaksut alhaisina ja järjestää tilaisuudet lapsiystävällisissä tiloissa.

Johtokunnan jäsenenä ja työskennellessään ANWB:ssä Rens on Alankomaissa paneutunut aktiivisesti Suomen esille tuomiseen, ja me haluamme tässä vielä kerran kiittää häntä hänen panoksestaan ja innosta.

Margot Frants

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Interview met Bernard Westerman

Bernard Westerman hoort tot de bijzondere, kleine groep Nederlanders, die zo een beetje hun hele leven gefascineerd zijn geweest door Finland. Hij heeft in de loop van de jaren heel veel banden met Finland opgebouwd en ook redelijk goed Fins leren spreken. Hij was voor ons dus één van de kandidaten die wij graag wilden interviewen voor dit jubileumnummer van Aviisi. Ik had afgelopen september, op een zonnige ochtend, een afspraak met hem in zijn kantoor op de Prins Hendrikkade in Amsterdam. Bij binnenkomst trof ik hem aan achter zijn bureau, in een druk telefoongesprek gewikkeld, naast een groot raam vanwaar je een prachtig uitzicht hebt over de Amsterdamse haven.

Bernard nam ruim te tijd voor mij om alles nog eens heel precies uit te leggen. Hij vertelde dat zijn bijzondere relatie met Finland door een toevallige gebeurtenis tot stand is gekomen. Hij had na zijn periode op de middelbare schooltijd in Winterswijk, waar hij uit een katholiek milieu komt, zijn militaire diensttijd voor een deel doorgebracht in La Courtine in Frankrijk. Dit is een plaats waar vroeger veel Nederlandse soldaten naar toe werden gestuurd, ik denk omdat daar goede oefenterreinen waren. De soldaten kregen in die tijd veel gratis sigaretten van goede en dure merken, maar Bernard rookte niet en verkocht ze, waardoor hij aan extra geld kwam. Na zijn diensttijd, hij zwaaide af in april 1960, wist hij niet precies wat hij wilde. Hij bracht eerst een aantal weken in Parijs door (om het 'militair zijn van zich af te schudden', zoals hij zei), maar kwam toen op het idee eens naar het noorden te gaan in plaats van naar het zuiden. Hij schreef naar instanties in Denemarken, Zweden en Finland die internationale jeugdwerkkampen organiseerden. Het eerste antwoord dat hij kreeg kwam uit Finland, wat hij nu eigenlijk vreemd vindt omdat hij later ervoer dat Finnen meestal niet zulke grote schrijvers zijn. Er werd hem een verblijf aangeboden in een jongerenkamp dat "*Village of Tomorrow*" heette en in de buurt lag van Störsvik in het Porkkala gebied. Dit gebied, zo'n veertig kilometer ten westen van Helsinki, was van 1944 tot 1956 door de toenmalige Sovjet Unie als een militaire basis gebruikt. Door zijn extra geld uit La Courtine, plus van wat hij nog van zijn ouders kreeg, die absoluut niet wilden dat hij ging liften, kon hij zijn reis betalen.

Bernard reisde per trein, via Hamburg en Kopenhagen, naar Stockholm. De volgende dag ging hij met de nachtboot, de 'Aallotar', van Stockholm naar Helsinki, waar hij binnen op een bank sliep. Zijn eerste aanblik van de 'witte stad' was voor hem onvergetelijk. Vervolgens liep hij naar het busstation en kan zich nog bijna ieder detail van die wandeling herinneren. Hij nam de bus naar Inkoo en er was hem gezegd ergens in de buurt van Siuntio uit te stappen. Zo gezegd, zo gedaan, maar hij kwam wel voor een verrassing te staan. Hij had gedacht dat zijn werkkamp ergens in een buitenwijk van Helsinki lag, maar hij bleek ergens volledig in de 'bush-bush' aangekomen te zijn, waar nauwelijks huizen

Bernard Westerman

te zien waren. Het adres waar hij moest zijn, lag ergens aan de kust en hij begon maar met zijn bagage die kant uit te lopen over een toen nog onverharde weg. Gelukkig zag hij na een paar kilometer iemand die op een fiets kwam aanrijden en heel toevallig bleek dit de leidster van het kamp te zijn, een vrouw die afkomstig was uit Litauen. Het huis waar de deelnemers van het werkkamp werden ondergebracht bleek nog vier kilometer verder op een heuvelrug te staan met een prachtig uitzicht over de zee. Wel was het in een vervallen staat door de Russen achtergelaten, die vier jaar eerder waren vertrokken, en er was weinig comfort.

Het werk stelde niet zo veel voor, hij moest wat kleine klusjes opknappen, maar verder vond hij het er schitterend. Na het kamp heeft hij, voordat hij na ongeveer zes weken terugging naar Nederland, ook nog een reisje gemaakt naar Kajaani. Terug in Nederland had hij geen rust meer en was helemaal bezeten geworden van Finland. In oktober ging hij alweer terug, nam hij min of meer de benen, zoals hij zelf zei, zonder dat iemand in Nederland wist waar hij was. Hij reisde met de trein helemaal via het noorden van Zweden en Finland, via Tornio. Hierna heeft hij weer in *Village of Tomorrow* bij de vrouw uit Litauen gewoond, waar ook weer andere jongeren waren. Hij verdiende wat geld door Engelse lessen te geven aan scholieren.

Het volgende jaar is hij pas terug naar Nederland gegaan, waar hij in Utrecht psychologie is gaan studeren. Hij is ook colleges Zweeds gaan volgen en kreeg privé Finse les van een Finse vrouw, Ritva, die hij had leren kennen via de universiteit. Iedere zomer bleef hij naar Finland gaan, waar hij kennissen had gekregen op een boerderij in Rautalampi. Hij hielp mee op de boerderij, reed paard, en kreeg vrije kost en inwoning.

In 1965, hij zat vlak voor zijn kandidaatsexamen, gaf hij de brui aan zijn studie en vertrok weer naar Finland, waar hij nu een periode van 9 maanden bleef. Hij heeft zich toen ingeschreven aan de Universiteit van Helsinki voor de studie psychologie maar heeft in de praktijk alleen een cursus Fins voor buitenlanders gevolgd, die ook aan de universiteit werd gegeven. In die periode heeft hij verschillende baantjes gehad om zijn verblijf te financieren. Hij heeft onder andere Nederlandse journalisten begeleid die een stuk over Finland gingen schrijven voor het blad "Avenue" en die een reis van twee weken door verschillende delen van Finland maakten. Verder heeft hij door heel Finland speelgoed verkocht voor een speelgoedfirma. Na deze periode is hij in 1967 met de trein via Sint Petersburg en Warschau teruggegaan naar Nederland. In die tijd werd het Finse Nationaal Verkeersbureau voor de Benelux opgericht, waar hij via een relatie een baan kon krijgen. Dit bureau, dat door het Finse Ministerie van Economische zaken werd gefinancierd, was gevestigd in de Oranje Nassaulaan in Amsterdam. Hij werd er later waarnemend directeur, en werkte er onder andere samen met Terttu Jansen (ons latere bestuurslid en voorzitter), die daar een aantal jaren ook een medewerkster was.

In verband met de komst van een nieuwe directeur en veranderde relaties met Finland heeft Bernard in oktober 1970 zijn ontslag genomen. Eigenlijk wilde hij weer naar Finland, dit was hem ook min of toegezegd, maar dit ging uiteindelijk toch niet door. Vervolgens heeft hij tot ongeveer 1980 bij het reisbureau Scandinavian Arctic Sunways gewerkt, waar hij verantwoordelijk was voor de afdeling Finland. Hij bracht in die maanden iedere zomer een aantal maanden in Finland door. In deze periode heeft Nosje Heijbroek in Finland (zie ook deze Aviisi) als reisgids gewerkt voor Scandinavian Arctic Sunways, door bemiddeling van Bernard, die haar nog uit Utrecht kende.

Een deel van Scandinavian Arctic Sunways werd uiteindelijk verkocht en Bernard ging over naar het reisbureau M-2000 waar hij één van de directeuren was. In die tijd zijn er veel aanbiedingen geweest van reizen voor de Vereniging Nederland-Finland. Maar

M-2000 kwam in financiële problemen en Bernard is er uitgestapt, waarbij hij wel het 'Finland deel' kon meenemen. Hij is in 1987 met zijn eigen reisbureau begonnen "Finland Vakanties Westerman", dat in 1999 verkocht is aan het reisbureau Info Scandic in Groningen. Dit bestaat nu uit de Nordic Travel Group en Finland Vakanties Westerman, waar Bernard nog part-time werkt.

Wat ook heel uniek is, Bernard heeft twee periodes van 6 jaar of langer in het bestuur gezeten van de Vereniging Nederland-Finland. In 1967 kwam hij voor het eerst in het bestuur, waarbij werd voorkomen dat hij met enkele medestanders een nieuwe vereniging zou gaan oprichten. Hij wilde de activiteiten meer richten op Finland en de Finse cultuur, en zoals hij het vond 'de wat ingeslapen vereniging wakker schudden', en dit plan zonodig binnen een nieuwe vereniging uitvoeren. Er was zelfs bij zijn verkiezing een tegenkandidaat, wat bij bestuursverkiezingen van onze vereniging niet zo vaak voorkomt. In deze eerste periode dat hij bestuurslid was heeft hij ook het vijftigjarig bestaan van de Vereniging meegemaakt, dat werd gevierd met een groots feest in het Vincent van Goghmuseum.

Omstreeks 1990 werd hij, op aandringen van de toenmalige voorzitter Rob Keij, opnieuw lid van het bestuur van de Vereniging en in deze periode was hij secretaris en vicevoorzitter.

Het was een bijzondere ervaring naar Bernard's gedetailleerde verhalen te luisteren en namens de Aviisi redactie bedank ik hem voor dit uitgebreide interview.

Arnold Pieterse

Bernard Westermanin haastattelu

Bernard Westerman kuuluu siihen pieneen, erikoiseen ryhmään hollantilaisia, jotka lähes koko elämänsä ovat olleet Suomen lumoissa. Hän on vuosien varrella ollut monessa eri yhteydessä tekemisissä Suomen kanssa ja on myös oppinut puhumaan kohtalaisesti suomea. Hän olikin siten yksi ehdokkaistamme, joita mielellämme halusimme haastatella tätä Aviisin juhlanumeroa varten. Tapasin hänet hänen toimistossaan Prins Hendrikkadella Amsterdamissa eräänä aurinkoisena aamuna, viime syyskuussa. Sisään tullessani löysin hänet istumassa työpöytänsä ääressä vilkkaassa puhelin keskustelussa vieressään suuri ikkuna, josta avautui upea näköala Amsterdamin satamaan.

Bernard käytti keskustelumme runsaasti aikaa antaakseen tarkan selostuksen kaikesta. Hän kertoi, että hänen erityinen suhteensa Suomeen sai alkunsa sattuman kautta. Saatuaan päätökseen keskikoulunsa Winterwijkissä, jossa hän kasvoi katolisessa miljöössä, hän suoritti osan asepalvelustaan Ranskassa La Courtinissa. Sinne lähetettiin aikaisemmin paljon alankomaalaisia sotilaita suorittamaan asepalvelustaan, koska siellä ilmeisesti oli hyviä harjoittelumaastoja. Siihen aikaan sotilaille jaettiin ilmaiseksi paljon hyvämerkkisiä kalliita savukkeita, mutta koska Bernard itse ei tupakoinut hän myi ne edelleen ja ansaitsi näin ylimääräistä rahaa. Saatuaan asepalveluksensa päätökseen huhtikuussa 1960 hän ei ollut varma, mitä halusi ryhtyä tekemään. Hän vietti ensin muutamia viikkoja Pariisissa ('rivistellakseen itsestään sotilaan olemuksen', kuten hän asian ilmaisi), jonka jälkeen hänelle tuli mieleen lähteäkin etelän sijasta pohjoista kohti. Hän kirjoitti Tanskaan, Ruotsiin ja Suomeen instansseille, jotka järjestivät kansainvälisiä nuorisotyöleirejä. Ensimmäinen vastaus, jonka hän sai, tuli Suomesta. Sitä hän nyt hieman ihmettelee, koska hän on myöhemmin kokenut, että suomalaiset eivät yleensä ole kovin innokkaita

kirjoittamaan. Hänelle tarjottiin oleskelua Störsvikin lähellä Porkkalan alueella sijaitsevalla nuorisoleirillä "*Village of Tomorrow*". Paikka, joka on noin 40 kilometriä Helsingistä länteen, oli vuodesta 1944 vuoteen 1956 asti silloisen Neuvostoliiton käytössä sotilastukikohtana. Hän pystyi maksamaan matkansa osittain La Courtinessa ansaitsemillaan ylimääräisillä tienesteillä ja osittain rahalla, jonka hän sai vanhemmiltaan, jotka eivät missään nimessä halunneet hänen lähtevän liftaamalla Suomeen.

Bernard matkusti ensin junalla Hampurin ja Kööpenhaminan kautta Tukholmaan. Seuraavana päivänä hän matkusti Tukholmasta Helsinkiin yölaivalla nimeltä 'Aallotar', jossa hän vietti yön penkillä nukkuen. Se hetki, jolloin hän ensimmäisen kerran näki 'valkoisen kaupungin', on hänelle unohtumaton. Satamasta hän jatkoi kävelen linja-autoasemalle ja siitä kävelystä hän muistaa edelleen lähes jokaisen yksityiskohdan. Linja-autoasemalla hän astui Inkooseen menevään bussiin, josta hänen oli saamiensa ohjeiden mukaan poistuttava Siuntion lähellä. Näin hän myös teki, mutta linja-autosta poistuessaan häntä odotti yllätys. Hän oli ymmärtänyt, että työleiri sijaitsisi jossain Helsingin reuna-alueilla, mutta hän olikin saapunut jonnekin täysin korven keskelle, jossa tuskin edes näkyi taloja. Osoite, johon hänen oli määrä mennä, oli jossain rannikkoseudulla, joten hän ryhtyi kävelemään matkatavaroineen rannan suuntaan pitkin vielä siihen aikaan päällystämätöntä maantietä. Pari kilometriä käveltyään hän onneksi kohtasi pyöräilijän, joka sattumalta osoittautui olevan Liettualta kotoisin oleva leirin johtajatar. Talo, johon työleirin osallistujat majoitettiin, oli vielä neljän kilometrin kävelymatkan päässä harjun päällä. Sieltä oli upea näköala merelle. Talo oli tosin jäänyt huonoon kuntoon venäläisten sieltä lähdettyä neljä vuotta sitten ja paljon mukavuusiakaan siellä ei ollut.

Työ ei ollut kovinkaan erikoista. Hän sai tehtäväkseen erilaisia pieniä askareita, mutta muuten hän nautti leirillä olostaan. Leirin jälkeen hän teki vielä matkan Kajaaniin, ennen kuin kuusiviikkoinen oleskelunsa päätteeksi palasi taas Alankomaihin. Hän ei kuitenkaan kotona Hollannissa saanut rauhaa, koska oli joutunut täysin Suomen lumoihin. Niinpä hän palasi taas lokakuussa Suomeen, tai kuten hän asian ilmaisi 'otti jalat alleen' kertomatta kenellekään Hollannissa, missä hän oli. Hän matkusti junalla Ruotsin ja Suomen pohjoisosien lävitse Tornioon. Sitten hän asui jälleen *Village of Tomorrow*:ssa Liettuasta kotoisin olevan naisen luona, jossa asui myös muita nuoria. Hän ansaitsi vähän rahaa antamalla koululaisille Englannin kielen tunteja.

Hän palasi vasta seuraavana vuonna takaisin Alankomaihin, jossa hän aloitti psykologian opinnot Utrechtin Yliopistossa. Lisäksi hän oli mukana ruotsin kielen luennoilla ja sai suomenkielen yksityistunteja suomalaiselta naiselta nimeltä Ritva, johon hän oli tutustunut yliopiston kautta. Kesäisin hän matkusti aina Suomeen, jossa hänellä oli tuttavita Rautalammen maatilalla. Hän auttoi maatilan töissä, ratsasti ja sai ilmaisen ruoan ja asunnon.

Päästyään opinnoissaan melkein kandidaattitutkintoon saakka vuonna 1965 hän jättikin opiskelunsa kesken ja lähti taas Suomeen, jossa hän tällä kertaa asui yhdeksän kuukauden ajan. Hän kirjoittautui Helsingin yliopistoon opiskelemaan psykologiaa, mutta kävi siellä käytännössä vain yliopiston ulkomaalaisille järjestämän suomen kielen kurssin. Hän teki siihen aikaan erilaisia töitä pystyäkseen kustantamaan oleskelunsa maassa. Hän oli mm. oppaana ryhmälle alankomaalaisia toimittajia, jotka kirjoittivat Suomea koskevan artikkelin "Avenue"-nimiseen lehteen, minkä yhteydessä he matkustivat kahden viikon ajan eri puolilla Suomea. Sen lisäksi hän kulki ympäri Suomea myymässä erään lelualan yrityksen leluja. Tämän kauden päätteeksi hän matkusti vuonna 1967 junalla Pietarin ja Varsovan kautta takaisin Alankomaihin. Siihen aikaan perustettiin Suomen matkailunedistämiskeskuksen Beneluxin toimisto, josta hän sai tuttavien kautta työpaikan. Toimisto,

joka oli Suomen kaupp- ja teolisuusministeriön rahoittama, sijaitsi Oranje Nassaulaanilla Amsterdamissa. Hänet nimitettiin myöhemmin virkaa tekeväksi johtajaksi. Terttu Jansen, joka myöhemmin on toiminut johtokuntamme jäsenenä ja yhdistyksemme puheenjohtajana, oli usean vuoden ajan eräs hänen työtovereistaan toimistossa.

Koska paikalle oli saapunut uusi johtaja ja suhteet Suomeen päin olivat muuttuneet, otti Bernard lokakuussa 1970 eron virastaan. Oikeastaan hän halusi taas lähteä Suomeen, mikä olikin hänelle enemmän tai vähemmän luvattu, mutta asiasta ei loppujen lopuksi tullutkaan mitään. Niinpä hän työskentelikin noin vuoteen 1980 asti matkatoimistossa nimeltä Scandinavian Arctic Sunways, jossa hän oli vastuussa Suomen osastosta. Hän vietti sinä aikana joka kesä muutamia kuukausia Suomessa. Nosje Heijbroek (josta myös enemmän tässä Aviisissa), jonka Bernard tunsu Utrechtin ajoiltaan, työskenteli niihin aikoihin Bernardin välittämänä Suomessa Scandinavian Arctic Sunwaysin turistioppaana.

Osa Scandinavian Arctic Sunwaysia kuitenkin loppujen lopuksi myytiin ja Bernard siirtyi työskentelemään M-2000 -matkatoimistoon, jossa hän oli yksi toimiston johtajista. Alankomaat-Suomi -Yhdistys sai siihen aikaan paljon tarjousmatkoja. M-2000 joutui kuitenkin taloudellisiin vaikeuksiin, jolloin Bernard lähti yrityksestä saaden mukaansa 'Suomen osuuden'. Hän perusti vuonna 1987 oman matkatoimistonsa "Finland Vakanties Westerman", joka vuonna 1999 myytiin Groningenissa sijaitsevalle matkatoimistolle Info Scandic. Yritys koostuu nyt osista Nordic Travel Group ja Finland Vakanties Westerman, jossa Bernard on edelleen osa-aikaisesti mukana.

On myös ainutlaatuista, että Bernard on ollut kahdesti Alankomaat-Suomi -Yhdistyksen johtokunnan jäsenenä kuusi vuotta tai sitäkin pidemmän ajan kestävän kauden. Hän tuli ensimmäistä kertaa johtokunnan jäseneksi vuonna 1967, minkä myötä estettiin se, että hän olisi perustanut muutamien kannattajiensa kanssa oman yhdistyksen. Hänen mielestään toiminnan tuli keskittyä enemmän Suomeen ja Suomen kulttuuriin ja kuten hän asian ilmaisi oli 'nukkuva yhdistys ravistettava hereille'. Tämän hän halusi saada aikaiseksi tarvittaessa jopa perustamalla uuden yhdistyksen. Hänellä oli jäsenvaaleissa vieläpä vastaehdokas, mitä yhdistyksemme johtokunnan vaaleissa nykyään harvemmin tapahtuu. Ensimmäisenä kautenaan johtokunnan jäsenenä hän oli myös mukana yhdistyksemme suurimuotoisissa 50-vuotisjuhlallisuuksissa Vincent van Gogh museossa.

Vuonna 1990 hänestä tuli silloisen puheenjohtajan Rob Keijn pyynnöstä uudelleen yhdistyksemme johtokunnan jäsen. Hän toimi yhdistyksen sihteerinä sekä varapuheenjohtajana.

Oli mielenkiintoinen kokemus kuunnella Bernardin yksityiskohtaisia selostuksia ja Aviisin toimituksen puolesta kiitän häntä tästä monet asiat kattaneesta haastattelusta.

Arnold Pieterse

(Käännös: Tiina van Leeuwen)

Interview met Nosje Heijbroek-Nikkilä

De kunstenaar Nosje Heijbroek heeft bijna haar hele leven een heel unieke band gehad met Finland. Via het 'forum', het virtuele clubhuis op internet van de Nederlandse Vereniging in Finland, heb ik de laatste tijd veel e-mail contact met haar gehad en afgelopen augustus kreeg ik de kans haar 'in het echt' te ontmoeten in Helsinki.

Op dinsdagmorgen 13 augustus, weer één van die stralende dagen van deze record mooie zomer in Finland, belde ik aan bij haar flat in het centrum van Helsinki.

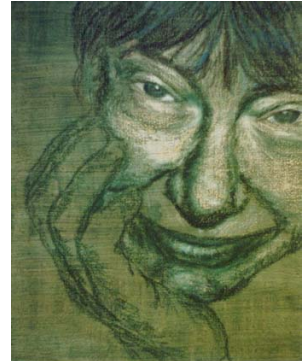

Nadat zij me binnengelaten had liet Nosje mij eerst haar terraria met hagedissen zien, waar ik ook al over had gehoord in haar e-mails. Zij vertelde dat zij wat problemen heeft met de donkere tijd in de winter en dat deze verlichte bakken in de huiskamer dan een knusse indruk maken. Eerst had zij aquaria gehad en ik kan mij dit gevoel wel een beetje voorstellen. Ik zag ook de kamer die zij als schildersatelier gebruikt. Veel van haar werk is in Finland tentoongesteld en in het Finse tijdschrift Kotiliesi heeft in 1997 een uitgebreid artikel over haar gestaan. Ik ben vooral weg van haar Finse landschappen, waarvan er twee, 'Mönni' en 'Viitasaari' zijn afgebeeld in deze Aviisi. Zij geven de Finse atmosfeer schitterend weer. Een aantal van haar schilderijen zijn te zien op internet op website: <http://koti.welho.com/onikkila/>.

Nosje vertelde mij dat haar innige relatie met Finland is begonnen in 1963, toen zij, 17 jaar oud, deel kon nemen aan een padvindsterskamp in Finland. Zij was eerder al door ontmoetingen met padvindsters uit Noorwegen in de ban geraakt van Scandinavië. Maar het padvindsterskamp, dat gehouden werd in Vääksy, was haar grote kans. Haar ouders, zij komt uit een nogal beschermd milieu in Bilthoven, hadden dit aanvankelijk pas na lange aarzelingen goedgevonden. Na het kamp heeft zij ook nog een week doorgebracht bij een familie in Orimattila. Deze eerste kennismaking met Finland, zij was vooral gefascineerd door de Finse natuur, bleek van doorslaggevende betekenis voor haar latere leven.

In 1965, nadat ze haar eindexamen op de middelbare school had gedaan, heeft zij Finland voor de tweede maal bezocht en onder andere een wandeltocht gemaakt in Saariselkä in Lapland. Zij kon logeren bij de vele kennissen die ze tijdens haar eerste bezoek had gemaakt.

Zij ging studeren aan de Universiteit van Utrecht en haar voorkeur ging uit naar psychologie of geschiedenis. Maar haar ouders waren hier tegen en zij kreeg de keuze, of sociologie of rechten te gaan studeren. Uiteindelijk koos zij voor sociologie, maar zij is hier in 1968 mee gestopt. Zij is toen min of meer op de bonnefooi naar Finland gegaan met de bedoeling er een jaar te blijven. Uiteindelijk is zij er zes jaar blijven hangen en heeft zich als studente sociale psychologie ingeschreven aan de Universiteit van Helsinki. Om haar levensonderhoud en studie te kunnen betalen had zij allerlei baantjes, die varieerden van hulpje in de huishouding tot diverse administratieve werkzaamheden. In 1974 is zij naar Nederland teruggegaan, waar zij een studiebeurs kon krijgen om haar studie psychologie voort te zetten aan de Universiteit van Groningen. In 1982 is zij afgestudeerd. Een paar jaar eerder had zij haar Finse man Osmo ontmoet, die in Groningen aan de universiteit werkte als wetenschappelijk medewerker bij de vakgroep Finoegriëstiek.

Nosje Heijbroek-Nikkilä (zelf-portret)

Tijdens haar studie in Groningen heeft Nosje, op verzoek van Bernard Westerman (voormalig bestuurslid van de Vereniging Nederland-Finland en bekend om zijn "Finland reizen", zie ook elders in deze Aviisi) als reisleidster gewerkt voor Scandinavian Arctic Sunways, waar Bernard indertijd werkte.

Als psychologe heeft Nosje o.a. gewerkt in een groepspraktijk in Heerenveen en zij heeft ook een eigen praktijk gehad over relatietherapie en echtscheidingsbegeleiding. Verder gaf zij korte tijd in de Finse Zeemanskerk cursussen aan Nederlands-/Finse echtparen over problemen die in een relatie, waarvan de partners een verschillende culturele achtergrond

hebben, kunnen ontstaan. Doordat zij inmiddels een goede kennis had opgedaan van het Fins heeft zij ook een aantal novellen en gedichten uit het Fins in het Nederlands vertaald.

Maar de psychologie bleek toch niet haar echte levensvervulling te zijn en zij begon steeds meer belangstelling te krijgen voor kunst. In de periode 1989-1994 heeft Nosje aan de kunstacademie Minerva in Groningen gestudeerd en is zich daarna vooral gaan toeleppen op schilderen. Ondertussen bleef de grote belangstelling voor Finland waar zij iedere vakantie met Osmo doorbracht, en toen hij in 1994 met vervroegd pensioen ging, hebben zij geen moment getwijfeld om blijvend in Finland te gaan wonen. In één van de forum discussies, een paar maanden geleden, stelde zij nog heel duidelijk geen enkele behoefte te hebben om ooit nog in Nederland te gaan wonen.

In Finland heeft zij zich eerst niet zo veel bezig gehouden met de Nederlandse Vereniging. Zij had er ook moeite mee dat nogal wat Nederlanders in Finland zich negatief uitlieten over Finland en de Finnen. Het omgekeerde, Finse vrouwen in Nederland, die klaagden over Nederland en de Nederlanders, had haar in Nederland net zo gestoord. Zij heeft de laatste tijd toch een aantal goede ervaringen opgedaan met de Nederlandse Vereniging in Finland. Zij begon ook enthousiast mee te doen met het forum (dat alleen openstaat voor leden van de Nederlandse Vereniging) en is dit voorjaar zelfs bestuurslid geworden.

Mönni (Nosje Heijbroek-Nikkilä)

Het was een heel leuke ervaring om met Nosje kennis te maken, te horen over haar veelzijdigheid en haar grote liefde voor Finland. Een grotere Nederlandse 'Finlandfan' is denk ik moeilijk te vinden.

Arnold Pieterse

Nosje Heijbroek-Nikkilän haastattelu

Taiteilija Nosje Heijbroekilla on lähes koko elämänsä ajan ollut erityisen läheinen suhde Suomeen. 'Forumini', joka on Suomen Alankomaalaisen Yhdistyksen virtuaalilubi, kautta olen viime aikoina ollut paljon yhteydessä hänen kanssaan ja elokuussa sain tilaisuuden tavata hänet 'luonnossa' Helsingissä.

Yhtenä tämän kesän ennätyslämpimistä päivistä Suomessa, tiistaiamuna 13. elokuuta seison lopultakin hänen asuntonsa ovella Helsingin keskustassa. Päästyäni sisälle esitelti Nosje minulle ensin terraariot joiden sisällä oli erilaisia liskoja. Hän kertoi pimeän talven ongelmastaan mitä nämä valaistut laatikot osaltaan lievittää tekemällä olohuoneeseen mukavan tunnelman. Ensiksi hänellä oli ollut akvaario. Voin hyvin kuvitella vaikutuksen. Sain myös tutustua huoneeseen, jota käytetään maalausateljeenä. Nosjella on ollut Suomessa useita näyttelyitä ja Kotiliedessä vuonna 1997 oli pitkä häntä koskeva artikkeli. Pidin aivan erityisen paljon hänen suomalaisista maisematauluistaan joista kaksi, "Mönni" ja "Viitasaari" ovat kuvattuna Aviisin tässä numerossa. Niistä kuvastuu loistavalla tavalla suomalainen ilmapiiri. Sarja tauluja on myös nähtävissä internetissä osoitteessa <http://koti.welho.com/onikkila/>.

Nosje kertoi läheisen suhteensa Suomeen alkaneen vuonna 1963 kun hän 17-vuotiaana osallistui Suomessa partioleirille. Hän oli jo aikaisemmin ollut yhteydessä norjalaisiin partiolaisiin mikä oli herättänyt hänen kiinnostuksensa Skandinaviaan. Mutta Vääksyssä pidettävä partioleiri oli hänen elämänsä tilaisuus. Hänen vanhempansa olivat suostuneet matkaan pitkän epäröinnin jälkeen. Leirin jälkeen Nosje vietti vielä viikon orimattilalaisen perheen luona. Tämä ensikosketus Suomeen, ja erityisesti sen luontoon, jätti lähtemättömästi jälkensä hänen elämäänsä.

Suoritettuaan peruskoulun vuonna 1965 vieraili hän toisen kerran Suomessa missä hän mm. patikoi Saariselällä Lapissa. Yöpaikka löytyi aina edelliseltä matkalta tulleiden tutujen luona.

Hän aloitti opinnot Utrechtin yliopistossa missä hän olisi mieluiten opiskellut psykologiaa tai historiaa. Vanhempien painostuksesta hän sai kuitenkin luvan valita joko sosiologian tai lain opinnot. Opiskelu-ura alkoi sosiologialla, minkä luvut hän kuitenkin vuonna 1968 lopetti. Yhtäkkiä hän päättikin lähteä vuodeksi Suomeen. Siitä tulikin 6 vuotta minä aikana hän oli sosiaalipsykologian opiskelijana kirjoilla Helsingin Yliopistossa. Ansaitsakseen rahaa elämiseen ja opiskelukustannuksiin hän teki kaikenlaisia hanttihomia kotiapulaisena työskentelystä erilaisiin toimistotöihin. Vuonna 1974 hän palasi takaisin Hollantiin jatkaakseen psykologian opintoja Groningenin Yliopistossa. Vuonna 1982 hän valmistui. Pari vuotta aikaisemmin hän oli tavannut suomalaisen miehensä Osmon, joka työskenteli Groningenin yliopiston suomalais-ugrilaisella osastolla.

Opiskeluaikoinaan Groningenissa toimi Nosje Bernard Westermanin (entinen Alankomaat-Suomi - Yhdistyksen johtokunnan jäsen ja tuttu "Finland reizen"-matkatoimistostaan, asiasta lisää myös tässä Aviisin numerossa) pyynnöstä matkanjohtajana Scandinavian Arctic Sunwaysilla missä Bernard niihin aikoihin myös oli töissä.

Viitasaari (Nosje Heijbroek-Nikkilä)

Psykologina Nosje on toiminut Herenveenin yhteispraktiikassa minkä lisäksi hänellä oli myös oma praktiikka suhdeterapiassa ja avioero-prosessin avustamisessa. Hän ehti vielä pitää lyhyen aikaa kurssia hollantilais-suomalaisille pariskunnille ihmis-suhdeongelmista mitä eri kulttuureista peräisin olevien ihmisten kesken voi ilmetä.

Psykologia ei antanutkaan sitä oikeaa elämänsisältöä ja hänen kiinnostuksensa taidetta kohtaan kasvoi. Vuosina 1989-1994 hän opiskeli Minerva Taideakatemiassa Groningenissa ja sen myötä hän alkoi maalata. Sillä välin mielenkiinto Suomea kohtaan säilyi Suomessa vietettyjen lomien myötä. Kun Osmo vuonna 1994 jäi varhaiseläkkeelle, ei Suomeen muutto ollut vaikea päätös. Yhdessä 'forumin' keskustelussa jota pari kuukautta sitten käytiin, teki hän hyvin selväksi ettei hänellä ole pienintäkään aikomusta palata enää koskaan asumaan Hollantiin.

Suomessa Nosje ei aluksi ollut paljonkaan tekemisissä Alankomaalaisen Yhdistyksen kanssa. Häntä kiusasi muitten muassa se, että monet hollantilaiset puhuivat negatiivisesti Suomesta ja suomalaisista. Hollannissa häntä oli häirinyt yhtä lailla vastaavanlainen, kun Hollannissa asuvat suomalaiset naiset valittivat Hollannista ja hollantilaisista. Kaikesta huolimatta hänellä on ollut viime aikoina myös positiivisia kokemuksia Alankomaalaisesta Yhdistyksestä Suomessa. Hän on myös *forumin* innokas osallistuja (tarkoitettu

vain Alankomaat Yhdistyksen jäsenille) ja lisäksi hänestä on tänä keväänä tullut sen johtokunnan jäsen.

Monipuoliseen, Suomea suuresti rakastavaan Nosjeen tutustuminen oli hauska kokemus. Suurempaa hollantilaista 'Suomi-fania' on vaikea löytää.

Arnold Pieterse

(Käännös: Minna Räty)

Mededelingen – Tiedotuksia

De mens Rob Key

In navolging van het in memoriam over Robert Key dat Terttu Jansen heeft geschreven in de vorige Aviisi, willen wij nog enkele persoonlijke woorden zeggen.

Wij zijn zwaar getroffen door het bericht dat Rob Key niet meer in ons midden is. Met een op de Finse "sisu" lijkend of overtreffend doorzettingsvermogen heeft hij de afgelopen jaren gevochten tegen zijn sluipende ziekte. Rob was een uniek mens, een echte gentleman, met een warme belangstelling voor de medemens. Zijn Nederlandse hart klopte heel sterk voor Finland. Als Consul Generaal was hij een "Ambassadeur" in hart en nieren.

Wij leerden Rob en Claartje echt kennen in de kring van de Vereniging in de jaren 80. Al eerder ontmoetten wij elkaar, zoals bij mijn promotie op de Vrije Universiteit in Amsterdam in 1980, was Rob erbij als Consul voor Finland.

Opgegroeid in een "hout-familie", kwam hij vroeg in contact met Finland. Tijdens zijn verblijf in de jaren 40 van ruim een jaar bij de familie Rosenlew, waar hij stages liep in hun bedrijven, leerde hij zowel Fins als Zweeds vloeiend en elegant te spreken. Deze vaardigheid hield hij zodanig in stand dat hij in toespraken bij activiteiten van de Vereniging Nederland-Finland geïnspireerde speeches moeiteloos in vier talen kon houden. Tot voor kort belden wij met elkaar en na 30 jaar Nederland was mijn Zweeds nauwelijks beter dan het zijne.

In Rob heeft de Finse gemeenschap in Nederland één van haar grootste vrienden verloren. Rob zal altijd in onze herinnering voort blijven leven.

Rune en Margot Frants

Människan Rob Key

Efter det officiella In Memoriam över Robert Key, skrivet av Terttu Jansen i senaste Aviisi, vill vi gärna skriva ner några personliga ord.

Med vemod har vi mottagit meddelandet att Rob Key inte mera är med oss. Slutligen förlorade han striden mot den smygande sjukdomen som gjorde hans kära sociala liv utomhus allt svårare. Denna strid förde han med mod och envishet "sisu" finns också utanför Finland. Rob var en unik människa, en äkta herreman, som visade ett varmt intresse för sina medmänniskor. Dessa och andra egenskaper gjorde honom som Konsul till en enastående "ambassadör" för Finland.

Vi träffade Rob och Claartje många gånger redan före den gemensamma tiden i Nederland-Finland Föreningen. Första gången var vid min doktorering vid Vrije Universiteit i Amsterdam – som Konsul för Finland investerade han en fredag middag och vann vänner för livet.

Uppvuxen in en "trä-familj", hade Rob tidigt sina första kontakter med Finland. På 40-talet tillbringade han ett år hos familjen Rosenlew och praktiserade på deras företag. Under denna korta tid lärde han sig flytande svenska och finska. Dessa kunskaper vårdade han troget och framgångsrikt. Han kunde vid Föreningens fester elegant, värdigt och humoristiskt hålla tal på fyra språk. Med jämna mellanrum pratade vi i telefon med varandra – efter 30 år i Nederländerna var min svenska knappast bättre än hans.

Med Rob har den finländska kolonin i Nederländerna förlorat en god Finland-vän. Hos oss skall Rob alltid leva i våra minnen.

Rune och Margot Frants

Hyvän Olon Päivät suomalaisille naisille

Suomalaisen Naisen Päivät ensi maaliskuussa jo viidettätoista kertaa, tulethan sinäkin!

Hollannissa asuvia suomalaisia naisia yhdistää jo viisitoista vuotta maaliskuinen tapahtuma; yhteinen viikonloppu. Kauan ja vähemmän kauan maassa asuneet hyvinkin eri-ikäiset ja eritaustaiset naisihmiset tapaavat silloin vanhoja ja tietenkin uusia ystäviä, puhuvat suomea, pohtivat asioita suomalaisesta ja usein myös hollantilaisesta näkökulmasta.

Ensi vuoden tapaamiseen on toimikunta valinnut teemaksi Hyvän Olon Päivät. Alustukset ja workshopit on valittu ja valitaan tätä ajatusta tukeviksi. Odotamme myös osanottajilta aloitteita ja ideoita tämän teeman ympäriltä. Mutta ensin luettelo perusasioista:

Milloin? Lauantaista sunnuntaihin, 15.-16. maaliskuuta 2003. Juhlavuoden merkeissä aloitamme oikealla lounaalla eli hiukan edellisvuotisia aikaisemmin.

Missä? Mercure Hotel 's Hertogenbosch-Rosmalen kauniilla paikalla "järven" rannalla Rosmalenissa. (Jälleen kerran joutui järjestelytoimikunta toteamaan, että suurelle osanottajamäärälle ei kaikki toivomukset täyttävän hotellin löytäminen ole kovinkaan yksinkertaista.) Hinnat löydät ilmoittautumislomakkeesta.

Mitä tarjoamme? Tällä hetkellä 'asiaohjelma' alkaa olla selvä, illan viihdyttäjä on neuvotteluvaiheessa. Suomesta tulevat esiintyjät ovat kummatkin naisalueen ja – elämän asiantuntijoita. Useille tuttu näyttelijä ja kouluttaja Tuija Piepponen puhuu meille valitsemmamme perusteeman perusteella sanattomasta viestinnästä huumorin keinoin. Toiseksi alustajaksi on kutsuttu psykoterapeutti ja kirjailija Bodil Lindfors. Molemmissa ammateissaan hän on toistanut teemaa, ihmisten välisiä suhteita ja vuorovaikutusta. Vuoden sisällä tämä on johtanut sekä väitöskirjaan että palkittuun esseekokelmaan.

Paitsi kaikille tarkoitettuja luentoja ja mahdollisia liikuntaosia (mahdollisesti vatsatanssia) on ohjelmaan, pääosin sunnuntaiksi, jo suunniteltu erilaisia workshoppeja keskustelujen ja tekemisten muodossa. (Ymmärtänet, että henkilökohtaisista hoidoista voidaan periä erillinen maksu.)

Ulkoiluun on erilaisia mahdollisuuksia, kävelylenkkiin järven ympäri menee noin puoli tuntia. Saunomiseen ja mahdollisiin kauneushoitoihin järjestyy mahdollisuus pienen automatkan päässä.

Mitä odotamme sinulta? Ensiksikin odotamme tietenkin jo tämän melko rajoitetun informaation perusteella mahdollisimman nopeaa ilmoittautumistasi. Paikkoja on jälleen kerran rajoitetusti.

Toiseksi odotamme myös aktiivista osallistumistasi, mielellään jo ennen kyseistä viikonloppua. Olisi hienoa jos liittäisit ilmoittautumislomakkeeseesi pienen selostuksen oma-kohtaiseen hyvään oloosi liittyvistä ajatuksistasi ja vihjeistäsi. Lähetetystä materiaalista teemme yhteenvedon osallistujille. (Muista kertoa jos haluat esiintyä nimettömänä.)

Lopuksi, jos itse haluat vetää teemaan liittyvän workshopin, ota nopeasti yhteyttä järjestäjiin ja kerro ideastasi. Tuloksena saattaisi olla hyvän olon moninkertaistuminen.

Jos haluat lisätietoja ennen ilmoittautumistasi, ota yhteyttä. Muuten näkemisiin maaliskuussa.

Helinä Luttinen, ☎ 010-452.16.28, Riitta Bout-Saari, ☎ 010-477.96.61, Marketta van Eijk, ☎ 015-310.89.31, Henna Hauhia, Tarja Kanth-Nyholm, ☎ 070-335.16.64, Maarit van Santen, ☎ 070-415.90.64, Sari Siekkinen, ☎ 010-450.19.73

Ilmoittaudu kirjeitse Tarja Kanth-Nyholmille, Adelheidsstraat 41/43, 2595 EA Den Haag (☎ 070-335.16.64 / ☎ 06-48.50.85.43; ✉ tarja.nyholm@wanadoo.nl). Muista ilmoittaa seuraavat tiedot: Nimi, Osoite, e-mail ja puhelinnumerosi samoin kuin huonetoivomuksesi. **a)** 1 hengen huone maksaa 145 euroa (summa sisältää yöpymisen, ruokailut ja ohjelmat), **b)** yöpyminen 2 hengen huoneessa maksaa 115 euroa (summa sisältää yöpymisen, ruokailut ja ohjelmat), **c)** ainoastaan lauantai maksaa 70 euroa (summa sisältää ruokailut ja ohjelmat), **d)** ainoastaan sunnuntai maksaa 50 euroa (summa sisältää ruokailut ja ohjelmat)

Ilmoita samalla myös mahdollinen huonekaveritoivomuksesi ja/tai erikoisruokavaliosi. Maksa samanaikaisesti osanottomaksusi tilille 68.30.62.093 ING-Bank, Naisen Päivät / T. Kanth-Nyholm. Huom! Peruutusmaksu 25 euroa ja 28.2 jälkeen koko summa.

Sitoutuva ilmoittautuminen viimeistään 31.01.2003 Ilmoittaudu mahdollisimman pian, paikkoja on rajoitetusti! Jos haluat, lähetä 'odottamamme' selostuksesi tai vihjeesi muille jaettavaksi. Lähetä passikuvasi kuvitettua luetteloa varten.

Riitta Bout-Saari

De Finse Vrouwendagen vinden ook in 2003 plaats

De Finse Vrouwendagen (Suomalaisen Naisen Päivät) zijn al 15 jaar een traditie binnen de Nederlands-Finse samenleving. Elk jaar rond de internationale Vrouwendag in maart komt een wisselende groep Finse vrouwen voor een weekend bij elkaar. In Aviisi wordt jaarlijks verslag van deze bijeenkomst gemaakt.

De eerste stap bij de organisatie van zo'n bijeenkomst is de aankondiging. De Finstalige tekst in deze Aviisi is die aankondiging. Omdat wij ons kunnen voorstellen dat de Nederlandse familieleden in de activiteiten van de echtgenotes, vriendinnen, moeders, etc. geïnteresseerd zijn, volgt hierbij een korte samenvatting van de nu geplande bijeenkomst:

Het thema van de Vrouwendagen 2003 is "Hyvä olo", het (individuele) gevoel van welzijn. De eerste inleider, acteur en trainer, Tuija Piepponen, zet het thema om in een verhaal over woordenloze communicatie, bekeken door een bril vol met humeur. De tweede inleider, ook een echte Finse, de psychotherapeute en schrijfster Bodil Lindfors, is zowel in haar recente dissertatie als in haar net verschenen boek, ingegaan op onderwerpen als onderlinge menselijke relaties en de mogelijkheden om deze te begrijpen en te beïnvloeden.

Bij de workshops, waarvoor ook voorstellen van de deelnemers worden verwacht, wordt het thema op verschillende manieren verder uitgewerkt.

Deze bijeenkomst vindt van 15 tot en met 16 maart 2003 plaats in het Mercure Hotel 's Hertogenbosch-Rosmalen. Bij de keuze van het hotel heeft de nabijheid van natuur, naast uiteraard de beschikbaarheid van voldoende ruimte, een rol gespeeld.

Alles bij elkaar lijkt het een interessante bijeenkomst te worden, de organisatoren hopen dat de positieve resultaten niet aan het thuisfront voorbij zullen gaan.

Riitta Bout-Saari

Norvista / Viking Vakanties

De redactie ontving de volgende tekst van Sjoerd Timmermans over het opheffen van het reisbureau Norvista en zijn doorstart bij het reisbureau Viking Vakanties. Doordat Sjoerd de laatste jaren een fantastische hoofdprijs beschikbaar had gesteld voor de loterij op Vappu (een gratis vliegreis, incl. autohuur voor twee personen) is hij geen onbekende van onze Vereniging. Hij heeft ook in belangrijke mate bijgedragen aan de betere verstandhouding tussen onze Vereniging en de Finnish Dutch Trade Guild, waarvan hij sinds twee jaar bestuurslid is. Wij vieren dit jaar het onafhankelijkheidsfeest weer samen en het zal plaats vinden op zaterdag 7 december in het roemruchte restaurant de Witte in Den Haag. Sjoerd heeft samen met onze penningmeester, Harmen Strikwerda, de organisatie van dit feest op zich genomen.

Aan de redactie van Aviisi:

Sinds 1 oktober 2002 werk ik als Product Manager bij de touroperator Viking Vakanties in Hoofddorp en ik zou de leden van de Vereniging Nederland-Finland, via Aviisi, de volgende achtergrondinformatie willen geven.

Na een extern onderzoek binnen Finnair werd het besluit genomen zo veel mogelijk te concentreren op de 'core business', dus op het vliegen, en alle andere activiteiten zo veel mogelijk af te stoten. Als gevolg hiervan werd besloten al de vestigingen van het reisbureau Norvista, dat eigendom was van Finnair, te sluiten of te verkopen. Oorspronkelijk waren er vestigingen van Norvista in 14 landen. Het Norvista kantoor in Nederland, dat vijf jaar geleden was opgericht, was het laatste kantoor dat helaas door Finnair werd gesloten.

Ik heb vier jaar als product manager bij Norvista gewerkt, maar mijn contacten met Finland stammen al van 1976, toen ik Jens Holm leerde kennen, de toenmalige directeur van Finnlines. Dit heeft mijn speciale belangstelling voor Finland opgewekt. Ik werkte al in de reisbranche en in de loop van de jaren heb ik veel contacten met Finland opgebouwd. Ik ben onder andere, uitgenodigd lid te worden van de IAF (Incentive Association Finland), een contactgroep in Finland op het gebied van het toerisme, waar op een enkele uitzondering na, alleen Finnen lid van zijn.

Het is nu dus mogelijk gebleken om mijn werkzaamheden als product manager voort te zetten binnen het reisbureau 'Viking Vakanties', een handelsmerk dat eigendom is van de Road Air Travel Group. Viking Vakanties zal zich speciaal richten op Finland, de andere Scandinavische landen en de Baltische landen.

Ik hoop dat ik in de toekomst weer bij kan dragen aan interessante reisprogramma's naar bovengenoemde landen en speciale tarieven kan bedingen voor leden van de Vereniging Nederland-Finland, de Finnish Dutch Trade Guild en de Finse Zeemanskerk.

Sjoerd Timmermans

...advertentie...

Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita

In Nederland – Alankomaissa:

Ambassade van Finland – Suomen suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16
2517 EG Den Haag
☎ 070–346.97.54

Finse Zeemanskerk – Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
☎ 010–436.61.64
🌐 <http://www.finsekerk.com/>

Fins Verkeersbureau voor de Benelux – Matkailun Edistämiskeskus
☎ 020–201.34.89
🌐 <http://www.mek.fi/nl/>

Suomi-Seura r.y.
Secretariaat: Maire Muller-Rönkkö ✉ speco.muller@wxs.nl
Noorderdreef 196, 2152 AC Nieuw-Venep
☎ 0252–67.34.44
📠 0252–62.04.83
🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>

Finse Zaterdagsschool – Suomalainen Lauantaikoulu	Informatie – Tiedustelut:
Plaats – Paikka:	Sinikka Holm-Autere ✉ fundall@wxs.nl
Suomen Merimieskirkko	Oude Rijksweg 54–56
's-Gravendijksewal 64	4411 SG Rilland
3014 EG Rotterdam	☎ 0113–55.60.11
☎ 010–436.61.64	

In Finland – Suomessa:

Nederlandse Ambassade – Alankomaiden suurlähetystö
Pobox 886, 00101 Helsinki
Eteläesplanadi 24A, 00130 Helsinki
☎ +358–9–66.17.37
📠 +358–9–65.47.34

Nederlandse Vereniging in Finland
Secretariaat: Michiel Visser
Korppaanmäentie 11 A 7, 00300 Helsinki
☎ +358–50–531.81.58
✉ nedver@kolumbus.fi
🌐 <http://www.kolumbus.fi/nedver/>

Colofon

De Vereniging Nederland–Finland werd opgericht in het jaar 1923. **Aviisi** is het officiële kontaktorgaan van de Vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de Vereniging ontvangen **Aviisi** gratis. Naast het verenigingblad beschikt de Vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van **Aviisi** etc.

Ledenadministratie,
advertenties &
secretariaat

Mervi Leveelahti-Harte ☎ vnf@xs4all.nl
Dirk Gerhardtstraat 34
3119 BT Schiedam
☎ 010–473.44.08
☎ 010–473.36.08

Redactie & opmaak Aviisi: Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl
☎ 079–343.41.94

Eindredactie Aviisi:

Minna Rätty ☎ s.ruhe@tip.nl
Mezquitalaan 59, 1064 NS Amsterdam
☎ 020–610.38.63
Arnold Pieterse ☎ arnoldhp@planet.nl
Wilsonstraat 83, 2131 PM Hoofddorp
☎ 023–561.74.83

Homepage VNF:

Hugo Benne ☎ hbenne@freeler.nl
Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl
☎ <http://www.xs4all.nl/~vnf/>

Eindverantwoording:

Het bestuur
Drukkerij CombiWerk, Delft
800

Oplage:

11

Jaargang:

2002

Jaar:

Nummer:

5

ISSN:

1566–8452

Het bestuur van de Vereniging Nederland–Finland:

Voorzitter: Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070–346.73.62

Vice-voorzitter: Arnold Pieterse

Penningmeester:

Harmen Strikwerda, ☎ 033–432.13.24

Reknr: 54.92.86.705, Verg Nederland Finland, Leusden

Secretaris:

Sandra Buskens

Leden:

Anja Guldemonnd-Rautjärvi, Jasiu van Haarlem
Pirkko van Bruggen-Hämäläinen

Kopij voor **Aviisi** 2003–1 dient uiterlijk op 4 januari 2003 in het bezit van het secretariaat van de Vereniging te zijn. Het kan op diskette of per e-mail aan het secretariaat ☎ vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII tekst, Wordperfect, Microsoft Word of RTF.

